

Tudor Arghezi

TUDOR ARGHEZI

SCRIERI

1

VERSURI

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

Prefață

Se obișnuește ca o carte nouă să fie însoțită de o prefață semnată de cîte altcineva.

Necesară poate — știu și eu! — la prezentarea unui debut inexpresiv, o prefață pare de prisos la un autor mai publicat, și cu atît mai mult la edițiile repetate, mai ales că nu toți prefațatorii sînt stingheriți de condiția imperativă (idee și stil) a originalității. Un oarecare argument trece monoton ~~[illegible]~~ dintr-o gură de condei într-alta, stereotip.

În cazul de azi deschide ușa de intrare în atelier autorul. El se simte dator să inaugureze această politețe și pentru motivul că atelierul are mai multe încăperi: o întreagă serie de volume, adăugînd cîteva slove la sutele și sutele de pagini adunate aci de generozitatea binevoitoare a Editurii, ca să-și salute cititorii.

S-a renunțat însă la titulatura generală falnică și înfatuată, de «Opere» adoptîndu-se una mai apropiată de obiect: «Scrieri», drept care sînt. Opera, Creația, Măestria sînt cuvinte care sperie munca și oficiala, monumentale, utilizate pentru mîngîierea minusculelor vanități, o arvună anticipativă la statuie...

Volumele de față, poate că mai ostenite prin reeditare chiar decît vîrsta unui autor încă în stare să se recopieze, aduc în cerneală gustul amărui al unui act postum, căruia i se opune ~~încăpățînarea~~ totuși rezistența încăpățînării, hotărîtă să nu cedeze, de acord cu impulsurile nestăpînite, nici la bătaia de clopot ~~[illegible]~~ ceasului din urmă.

Tudor Arghezi

21 Mai 1962

PREFAȚĂ

Se obişnuieşte ca o carte nouă să fie însoțită de o prefață semnată de cîte altcineva.

Necesară poate — ştiu şi eu ? — la prezintarea unui debut inexpresiv, o prefață pare de prisos la un autor mai publicat, şi cu atît mai mult la edițiile repetate, mai ales că nu toți prefațatorii sînt stingheriți de condiția imperativă (idee şi stil) a originalității. Un oareşicare argument trece monoton dintr-o gură de condei într-alta, stereotip.

În cazul de azi deschide uşa de intrare în atelier autorul.

El se simte dator să inaugureze această politețe şi pentru motivul că atelierul are mai multe încăperi: o întreagă serie de volume, adăogînd cîteva slove la sutele şi sutele de pagini adunate aci de generozitatea binevoitoare a Editurii, ca să-şi salute cititorii.

S-a renunțat însă la titulatura generală, falnică şi infatuată, de «Opere», adoptîndu-se una mai apropiată, de obiect: «Scrieri», drept ceea ce sînt. Opera, Creația, Măestria sînt cuvinte care sperie munca şi sfiiala, monumentale, utilizate pentru mîngîierea minusculelor vanități, o arvună anticipativă la statuie. . .

Volumele de față, poate că mai ostenite, prin reeditare, chiar decît vîrsta unui autor încă în stare să se recopieze, aduc în cerneală gustul amărui al unui act postum, căruia i se opune totuș rezistența încăpățînării, hotărîtă să nu cedeze, de acord cu impulsurile nestăpînite, nici la bătaia de clopot a ceasului din urmă.

Tudor Arghezi

21 mai 1962

CUVINTE POTRIVITE

TESTAMENT

Nu-ți voi lăsa drept bunuri, după moarte,
Decît un nume adunat pe-o carte.
În seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei pînă la tine,
Prin rîpi și gropi adînci,
Suite de bătrînii mei pe brînci,
Și care, tînăr, să le urci te-așteaptă,
Cartea mea-i, fiule, o treaptă.

Așeaz-o cu credință căpătîi.
Ea e hrisovul vostru cel dintîi,
Al robilor cu saricile, pline
De osemintele vărsate-n mine.

Ca să schimbăm, acum, întîia oară,
Sapa-n condei și brazda-n călimară,
Bătrînii-au adunat, printre plăvani,
Sudoarea muncii sutelor de ani.
Din graiul lor cu-ndemnuri pentru vite
Eu am ivit cuvinte potrivite
Și leagăne urmașilor stăpîni.
Și, frămîntate mii de săptămîni,
Le-am prefăcut în versuri și-n icoane.
Făcui din zdrențe muguri și coroane.
Veninul strîns l-am preschimbat în miere,
Lăsînd întreagă dulcea lui putere.

Am luat ocara, și torcînd ușure
Am pus-o cînd să-mbie, cînd să-njure.
Am luat cenușa morților din vatră
Și am făcut-o Dumnezeu de piatră.
Hotar înalt, cu două lumi pe poale,
Păzind în piscul datoriei tale.

Durerea noastră surdă și amară
O grămădii pe-o singură vioară,
Pe care ascultînd-o a jucat
Stăpînul, ca un țap înjunghiat.
Din bube, mucegaiuri și noroi
Iscat-am frumuseți și prețuri noi.
Biciul răbdat se-ntoarce în cuvinte
Și izbăvește-ncet pedepsitor
Odrasla vie-a crimei tuturor.
E-ndreptățirea ramurei obscure
Ieșită la lumină din pădure
Și dînd în vîrf, ca un ciorchin de negi,
Rodul durerii de vecii întregi.

Întinsă leneșă pe canapea,
Domnița suferă în cartea mea.
Slova de foc și slova făurită
Împărechiate-n carte se mărită,
Ca fierul cald îmbrățișat în clește.
Robul a scris-o, Domnul o citește,
Făr-a cunoaște că-n adîncul ei
Zace mînia bunilor mei.

CÎNTEC DE ADORMIT MIȚURA

Doamne, fă-i bordei în soare,
Într-un colț de țară veche,
Nu mai nalt decît o floare
Și îngust cît o ureche.

Și-n pridvor, un ochi de apă
Cu o luntre cît chibritul,
Ca-n crîmpeiul lui să-ncapă
Cerul tău și nesfîrșitul.

Dă-i un fluture blajin
Și o broască de smarald.
Și-n pădurea de pelin
Fă să-i stea bordeiul cald.

Și mai dă-i, Doamne, vopsele
Și hîrtie chinezească,
Pentru ca, mînjind cu ele,
Slava ta s-o smîngălească.

Și cînd totul va fi gata
S-o muta la ea și tata.

ÎNVIERE

Statuia zveltă și-nsemnînd, se pare,
Iubire, tinerețe sau credință,
Subt frunza toamnei cenușii dispare,
Întinsă-n șes pustiu velință.

Se mai ghicește mîna ridicată
Spre bolți, cum se ciopli din început.
Un deget cerul fericit l-arată,
Care de stei fusese cunoscut.

Pămîntul se-așternu peste făptură,
Clipă cu clipă, neînduplecat.
Nemuritoare-n cripta lor obscură,
Tiparele statuii s-au păstrat.

DIN DRUM

Te cînt și-acum din depărtare,
Necunoscut, ascuns și tutelar,
Și-ți mai trimit aleanuri literare,
Cuvinte-n manuscris și de tipar,
Fără să vreau, fragilă cititoare
A stihurilor mele bărbătești,
Să știu, trecînd prin timp călare,
Nici cine sînt, nici cine ești.

Copacul, darnic cu găteala lui,
De sus își pierde foi de-argintărie,
Căzînd în drumul orișicui,
În suflet sau pe pălărie.

Au, soare, tu, ivindu-te domol,
Nu îți alungi, tu, fulgerile lungi,
Nu-ți verși lumina toată-n gol,
Nepăsător pe cine îl ajungi?

MELANCOLIE

Am luat ceasul de-ntîlnire
Cînd se turbură-n fund lacul
Şi-n perdeaua lui subţire
Işi petrece steaua acul.

Cîtă vreme n-a venit
M-am uitat cu dor în zare.
Orele şi-au împletit
Firul lor cu firul mare.

Şi acum c-o văd venind
Pe poteca solitară,
De departe, simt un jind
Şi-aş voi să mi se pară.

PLUGULE

Plugule, cin' te-a născocit,
Ca să frămînţi a şesurilor coaje
Şi să-nlesneşti îndătinata vraje
De-a scoate-n urmă-ţi bobul însutit?

Cine ţi-a pus cuţitul în pămînt
Şi a pornit cu soarele întîiul,
Hotărnicind moşiei căpătîiul,
Şi dumicatul socotitu-şi-l-a sfînt?

Cine-a purces în ploaie şi furtuni
Şi a brăzdat în negură şi zloată
Şesul blajin şi gras, întîiaşi dată,
Cu blèsteme, nădejdi şi rugăciuni?

S-a-ndătinat copilul cel pitic
Să are şi să strîngă avuţie.
Osînda şi-a schimbat-o-n bucurie,
Clădindu-şi slăvi şi veacuri cu nimic.

MUNTELE MĂSLINILOR

Munte-ndreptat cu piscul în Tărie
Şi neclintit în visul de azur,
Bătut de-a mării veche duşmănie
Cu bici de lanţuri împrejur,
Pîndit să crească peste tine
Şesul turtit, flămînd de înălţime,
Şi să te-ajungă praful care vine
Stîrnit de turme şi desime;
Munte, cădelniţi de izvoare,
Altar de şoimi, sălaş de sori,
Care nu suferi floarea trecătoare
Să te îmbete cu miros de flori —
Tu, în hotarul marilor mistere,
Eşti ca un semn de-a pururea putere,
Al vieţii noastre cea fără de leac,
Împresuratule de astre!
Sufletul nostru, şubred şi sărac,
Nu ştie de izvor şi roadă.
Nădejdea-ne pribeagă între noi
Îşi lasă urmă slabă, ca o roată
Cu spiţele de aur, în noroi.

TÎRZIU DE TOAMNĂ

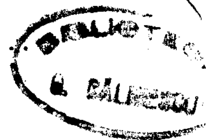
Prin singurătatea lui brumar
Se risipeşte parcul, cît cuprinzi,
Învăluit în somnul funerar
Al fumegoaselor oglinzi.

Căci prin mijlòc, bolnav de mii de ani,
Întunecat în adîncimi un lac e-ntins,
Şi sîngele, din vii şi din castani,
Pe faţa ruginie a undelor s-a prins.

Tristeţea mea străvede printre arbori zarea,
Ca-ntr-un tablou în care nu-nţelegi:
Boschet sau aşteptare opreşte-n fund cărarea?
Şi linişte-i ecoul buchetelor pribegi.

Spital de întristare, de căinţă,
În care-ţi plîngi iubirea nentîmplată
Şi-ţi aminteşti cu dor, cu-o suferinţă,
Făptura nentîlnită niciodată.

Molifţi, cîţiva, s-au întîlnit departe,
Pe cînd murmùrul parcului se roagă...
Se-nchide înserarea ca o carte
Şi sufletul în foi, ca o zăloagă.

PSALM

Aş putea vecia cu tovărăşie
Să o iau părtaşa gîndurilor mele;
Noi viori să farmec, nouă melodie
Să găsesc — şi stihuri sprintene şi grele.

Orişicum lăuta ştie să grăiască,
De-o apăs cu arcul, de-o ciupesc de coarde.
O neliniştită patimă cerească
Braţul mi-l zvîcneşte, sufletul mi-l arde.

Ştiu că steaua noastră, ageră-n Tărie,
Creşte şi aşteaptă-n scripcă s-o scobor.
Port în mine semnul, ca o chezăşie,
Că am leacul mare-al morţii tuturor.

Pentru ce, Părinte,-aş da şi pentru cine
Sunetul de-ospeţe-al bronzului lovit?
Pîinea nu mi-o caut să te cînt pe tine
Şi nu-mi vreau cu stele blidu-nvăluit.

Trupul de femeie, cel îmbrăţişat,
Nu-l voi duce ţie, moale şi bălan;
Numai suferinţa cerului, păcat
Nu-i cu ea să turburi apa din Iordan.

Vreau să pier în beznă şi în putregai,
Nencercat de slavă, crîncen şi scîrbit.
Şi să nu se ştie că mă dezmierdai
Şi că-n mine însuţi tu vei fi trăit.

VÎNT DE TOAMNĂ

E pardosită lumea cu lumină,
Ca o biserică de fum şi de răşină,
Şi oamenii, de ceruri beţi,
Se leagănă-n stihare de profeţi.
Rece, fragilă, nouă, virginală,
Lumina duce omenirea-n poală,
Şi pipăitu-i neted, de atlaz,
Pune găteli la suflet şi grumaz.
Pietrişul roşu, boabe, al grădinii,
Îi sînt, bătuţi şi risipiţi, ciorchinii.
Plocate grele se urzesc treptat
În care frunzele s-au îngropat.
Din învierea sufletului, de izvor,
Beau caprele-amintirilor,
Şi-n fluierul de sticlă al cintezii
Se joacă mîţele cu iezii.
Deosibeşti chemarea pruncului în vînt
Cîntată de o voce din pămînt.
Născut în mine, pruncul, rămîne-n mine prunc
Şi sorcova luminii în braţe i-o arunc.

MARINĂ

Unda-ntinsă, val cu val,
Pînă-n malul celălalt
Spală-n lapte de opal
Cerul scund şi plopul nalt.

Trei sau patru,-n mal, pescari,
Stau de ceasuri fără număr
Muţi, ca nişte cărturari,
Subt umbrele pîn' la umăr.

Peste zare, uriaşă,
Creasta-şi suie un hotel;
În tot cerul, dat cămaşă,
A-mbrăcat azurul el.

Şi-i silit şi lacul sur
Să-l îmbrace cu lumină
Şi să lingă împrejur
Frumuseţea lui meschină.

MÎHNIRI

E trist diaconul Iakint
Şi temerile lui nu mint.
Fur şi tîlhar întru Hristos,
El printre fraţi trecu sfiios.

Trupu-i bălan, de osîndit,
Cu pravila s-a răzvrătit
Şi, făcînd cruci, bătînd mătănii,
Se simte stîrv între jigănii.

Toţi sfinţii zugrăviţi în tindă
Cu acuarelă suferindă,
Ai cinului monahicesc,
Scrutîndu-l, îl dispreţuiesc.

Căci pe cînd schivnicii cu toţii
Se pedepsesc amar, ca hoţii,
Cu post uscat şi ascultare,
Jertfind în Săptămîna Mare,

La el, azi-noapte, în chilie,
A-ntîrziat o fată vie,
Cu sînii tari, cu coapsa fină
De alăută florentină.

Şi Dumnezeu, ce vede toate,
În zori, la cinci şi jumătate,
Pîndind, să iasă, prin perdea,
O a văzut din cer pre ea.

PSALM

Sînt vinovat că am rîvnit
Mereu numai la bun oprit.
Eu am dorit de bunurile toate.
M-am strecurat cu noaptea în cetate
Şi am prădat-o-n somn şi-n vis,
Cu braţu-ntins, cu pumnu-nchis.
Pasul pe marmur, tăcut,
Călca lin, ca-n lut,
Steagul nopţii, desfăşat cu stele,
Adăpostea faptele mele
Şi adormea străjerii-n uliţi
Răzimaţi pe suliţi.
Iar cînd plecam călare, cu trofee,
Furasem şi cîte-o femee
Cu părul de tutun,
Cu duda ţîţii neagră, cu ochii de lăstun.
Ispitele uşoare şi blajine
N-au fost şi nu sînt pentru mine.
În blidul meu, ca şi în cugetare,
Deprins-am gustul otrăvit şi tare.
Mă scald în gheaţă şi mă culc pe stei,
Unde dă beznă, eu frămînt scîntei,
Unde-i tăcere, scutur cătuşa,
Dobor cu lanţurile uşa.
Cînd mă găsesc în pisc
Primejdia o caut şi o isc,
Mi-aleg poteca strîmtă ca să trec,
Ducînd în cîrcă muntele întreg.

Păcatul meu adevărat
E mult mai greu şi neiertat.
Cercasem eu, cu arcul meu,
Să te răstorn pe tine, Dumnezeu!
Tîlhar de ceruri, îmi făcui solia
Să-ţi jefuiesc cu vulturii Tăria.

Dar eu, rîvnind în taină la bunurile toate,
Ţi-am auzit cuvîntul zicînd că nu se poate.

PE PLOAIE

Ce demon am, ce sorți, ce țară?
Și pentru ce pămîntu-ntreg
Mai strîmt
Decît boltita mea cămară?
Azi am un sceptru, mîine-l neg: —
S-a frînt?

Mi-e frig din creștet la călcîie.
E umed fiecare gînd
Și orb!
Mi-e sufletul bolnav de rîie
Și pîn' la sînge se mîngîie
Cu ghiarele-i de corb.

Mai sus, mai sus de nori și aștri,
E frig, pustiu, și e-n zadar
Să pleci,
Mințit de-atîți satiri albaștri, —
Spre stăvilarul secular
Înfipt în haos cu pilaștri, —
Căci nu-i făcut să treci.

Mai sus, mai sus! Spre ce? Spre unde?
În loc de-a merge poate-n sus,
Te-mping spre beznele profunde,
De bronz, subt care doarme dus
Alt Nepătruns, alt Presupus.

PRIGOANA

Porniră şi norii.
Convoaie duc toamna-n mormînt.
Grămezi de linţolii se sfîşie-n vînt,
În luptă cu corbii, vîrtej cu cocorii,
Sosesc în cohorte, se duc în cirezi,
Ca bivolii negri, întinşi după coarne,
Năvală de şuier, de suflet şi carne —
Şi doliul înfaşă ţării şi livezi.

Din negură fulgerul sare.
L-astupă un munte ce trece
Şi-apòi se despică în zece.
Pe culmi zboară spume şi valuri de sare,
Cu monştrii de mînă aleargă zmintite
Femeile slute, cu muget de vite,
Subt biciul din haos ce şerpuie-n zare,
Mînat de gigantul Satan gol, călare.

Mari ţeste se-azvîrlă din umăr.
De streaşini atîrnă martiri fără număr.
Statùi se răstoarnă în holde de fum.
Se cleatină cerul în drum
Şi frigul străpunge golanii
Şi bîntuie ploaia castanii
Şi sufletul geme muşcat de trecut,
Ca fiara, de-o fiară cu pas cunoscut.

Şi totul se-ncheagă şi-n gol se prăvale
Cu scrîşnet, cu spaimă, cu jale.
În rîpi stau la pîndă satirii, ciclopii,
Frecîndu-şi spinarea de marginea gropii.
Puternicii beznei şi răii pădurii
S-au strîns pentru pradă, ca furii.

ORAȘ MEDIEVAL

Abia se scoală vîntul. În fund — un ultim cer.
Văzduhul se închide cu lacăt și zăvoare,
Se pregătește, iute, un soi de întristare
Ce pare hotărîtă în schituri și-n mister.

Lumina-și cară-n matcă nămolul alb al cetii,
Din care se prăvale o turlă după alta,
Nămiezul întîrzie în ora dimineții,
Și ca s-ajungi la soare, îl scoți din zid cu dalta.

Tăcerea se închină la o madonă veche.
O casă-și lasă pleoapa, o turlă își îndreaptă
Ceasornicul cu clopot aproape de ureche.
Biserica-i pe scară, pe cea din urmă treaptă.

În stoluri cade frunza sfiioasă și se-ascunde,
Ca niște pui de pasări, din cer, necunoscute.
Un pas te urmărește de cîteva secunde.
Nu-i nimeni. Scoate pipa și-aprinde-ți-o. Și du-te.

CENUȘA VISĂRILOR

Cenușa visărilor noastre
Se cerne grămezi peste noi,
Precum se coboară pe glastre,
Atinse, petalele-albastre,
De-o gîză căzută de sus printre foi.

Se scutură vîntul și geme.
Pămîntul e una cu cerul,
Orașele-s bulgări și gheme,
Ghitare adînci de blesteme,
Și aerul — rece ca fierul.

Pămîntul e-o moară deșartă
Cu larve cerșind adăpost,
Mișcîndu-se-n pulberea moartă,
Ce-n haos mereu se deșartă:

Țărîna visării ce-a fost.

CREION

Vino joc de vorbe goale.
Sîntem singuri. Ce să-i spun?
Numai gura dumisale
Se aude subt un prun.

Plouă crengile lui rouă.
Cade cîte-o picătură,
Una-n păr, găteală nouă,
Una-n gene, alta-n gură.

Floarea mică, iarba toată,
Sub dantela albei rochi,
Spre genunche ridicată,
Plină-i de pîndiri de ochi.

Aerul o strînge. Cerul
O dogoare și-o sărută.
Unde trece-n cîmp, ca fierul,
Țara caldă face-o cută.

Și din toate, singur eu
Nu-ndrăznesc s-o prind de mînă
Și, c-un șold în pieptul meu,
Să o sprijin la fîntînă.

MORGENSTIMMUNG

Tu ți-ai strecurat cîntecul în mine
Într-o dup-amiază, cînd
Fereastra sufletului zăvorîtă bine
Se deschisese-n vînt,
Fără să știu că te aud cîntînd.

Cîntecul tău a umplut clădirea toată,
Sertarele, cutiile, covoarele,
Ca o lavandă sonoră. Iată,
Au sărit zăvoarele,
Și mînăstirea mi-a rămas descuiată.

Și poate că nu ar fi fost nimic
Dacă nu intra să sape,
Cu cîntecul, și degetul tău cel mic,
Care pipăia mierlele pe clape —
Și-ntreaga ta făptură, aproape.

Cu tunetul se prăbușiră și norii
În încăperea universului închis.
Vijelia aduse cocorii,
Albinele, frunzele. . . Mi-s
Șubrede bîrnele, ca foile florii.

De ce-ai cîntat? De ce te-am auzit?
Tu te-ai dumicat cu mine vaporos —
Nedespărțit — în bolți.
Eu veneam de sus, tu veneai de jos.
Tu soseai din vieți, eu veneam din morți.

CHEMAREA

Din pietre sterpe și uscate
Un fir de iarbă s-a ivit,
Și vîrful lui în infinit
A cutezat, străin, să cate.

Născut dintr-un crîmpei de soare
Și o fărîmă de pămînt,
Firul gingàș, curat și sfînt,
A-mbobocit și-a dat o floare.

Strivit în ulița măreață,
Secat de drumul de asfalt,
El e de felul cerului înalt,
Care șoptind îi spune și-l învață.

El, mulțumit că drept merinde
I-aduce lapte noaptea în pahar,
Se bucură cînd și-un țînțar
De moțu-i auriu se prinde.

PSALM

Tare sînt singur, Doamne, și pieziș!
Copac pribeag uitat în cîmpie,
Cu fruct amar și cu frunziș
Țepos și aspru-n îndîrjire vie.

Tînjesc ca pasărea ciripitoare
Să se oprească-n drum,
Să cînte-n mine și să zboare
Prin umbra mea de fum.

Aștept crîmpeie mici de gingășie,
Cîntece mici de vrăbii și lăstun
Să mi se dea și mie,
Ca pomilor de rod cu gustul bun.

Nu am nectare roze de dulceață,
Nici chiar aroma primei agurizi,
Și prins adînc între vecii și ceață,
Nu-mi stau pe coajă moile omizi.

Nalt candelabru, strajă de hotare,
Stelele vin și se aprind pe rînd
În ramurile-ntinse pe altare —
Și te slujesc; dar, Doamne, pînă cînd?

De-a fi-nflorit numai cu focuri sfinte
Și de-a rodi metale doar, pătruns
De grelele porunci și-nvățăminte,
Poate că, Doamne, mi-este de ajuns.

În rostul meu tu m-ai lăsat uitării
Și mă muncesc din rădăcini și sînger.
Trimite, Doamne, semnul depărtării,
Din cînd în cînd, cîte un pui de înger,

Să bată alb din àripă la lună,
Să-mi dea din nou povața ta mai bună.

ÎNTOARCERE ÎN ȚĂRÎNĂ

De prin adîncul nopții vin cocorii
Pe care i-am văzut plecînd,
Și cu tăcerea gîndului și-a orei
Vorbele lor le-auzi de pe pămînt.

Vin înapoi din raiuri fericite
Și lumea-ntreagă-a stelelor străbat,
Vechi credincioși ai turlei părăsite
Și ai bisericii sărace dintr-un sat.

În sufletul, bolnav de oseminte
De zei străini, frumoși în templul lor,
Se iscă aspru un îndemn fierbinte
Și-mi simt sculate àripi de cocor.

DESCÎNTEC

Lacăte, cine te-a închis
La ușa marelui meu vis?
Unde ni-i cheia, unde-i păzitorul,
Să sfarăme zăvorul
Și să vedem în fundul nopții noastre
Mișcîndu-se comorile albastre?
Un pas din timp în timp, greoi,
Se-apropie, dar a trecut de noi.
Toți pașii se sfîrșesc și pier
Pentru urechea ta de fier
De-o vînă-ntoarsă peste tine
Cred că atîrnă din văzduh glicine
Și, de pe bolți, zorele
Și muguri și ciorchini de stele.
Cine va pune-n ușa noastră cheie
O singură scînteie?
Lumina ochiul și-l așază
Și-n încăpere caută să vază.
Lacătul simte și tresare
Cu bezna mea, ca de o sărutare.
Stea, nu poți tu intra-n veriga lui
Și lacătul tăcerii să-l descui?

LUMINĂ LINĂ

Cum te găsești, ușoară zburătoare,
Zăcînd aci, pe-o margine de drum,
Și nu dormind într-un polen de floare,
Învăluită-n aur și parfum?

Neascultînd de vîntul de la stup,
Te-ai aruncat în plasa verde-a zilei
Și darurile-acum, ale zambilei,
Puterile-amorțite ți le rup.

Voind să duci tezaurul de ceară,
Te prăbușiși din drumul cel înalt.
Cine-o să vie, trupul tău de-afară
Să-l caute și-n jur să sufle cald?

Cu àripa-n țărînă și în vis,
Strînge la piept comoara ta deplină.
Cît te iubesc, frumoasa mea albină,
Că sarcina chemării te-a ucis!

POARTĂ CERNITĂ

Biata bătrînă a murit.
Știa că moare negreșit,
Ca toți bătrînii cînd se simt că-ngheață
Intrînd încet cu mîinile în ceață.

I-am văzut sufletul trecînd
În lumea ceealaltă,
Prin plopii vineți, strînși la rînd
Și laolaltă.

Un medic îngrijea piciorul stafidit,
O fată mică și o soră grasă.
Parcă un străin a-ncremenit
Între făclii pe masă.

Cățelul a rămas fără bătrînă,
Nu-i mai ajunge botul pîn' la mînă,
Retrasă pentru marea rugăciune
La piept. Iertăciune.

Va fi-mbrăcat în albituri curate
Trupul ei văduv de durere,
Nesimțitor la ceasul jumătate
Care bate după 8 mistere.

Posomorît azi, cîinele nu are
Lapte, n-are de mîncare.
S-a întrerupt gospodăria
Şi s-au închis dulapul şi bucătăria.

Piuliţa de aramă
Luceşte ca un astru solitar,
Şi luna şi-a făcut un far
Din turla-nvăluită-n scamă.

CREION

Obrajii tăi mi-s dragi
Cu ochii lor ca lacul,
În care se-oglindesc
Azurul şi copacul.

Surîsul tău mi-i drag,
Căci e ca piatra-n fund,
Spre care-noată albi
Peşti lungi cu ochi rotund.

Şi capul tău mi-i drag,
Căci e ca malu-n stuf,
Unde păianjeni dorm,
Pe zori făcute puf.

Făptura ta întreagă
De chin şi bucurie,
Nu trebuie să-mi fie,
De ce să-mi fie dragă?

MIEZ DE NOAPTE

Întîlnite-n vîrful crucii,
Față-n față, steaua, luna,
Se privesc și, cîte una,
Stelele deșteaptă nucii.

Și pe-al cerului pieptar
Scapără frumoșii teferi
Sumedenii de luceferi,
Plini de voie și de har.

Din apus la răsărit
Toată iarba de pe cer,
Mică-n bob cît un piper,
A-nflorit și-a tresărit.

Și pe cînd îmbătrînește
Lumea, jos, printre cotețe,
Într-o nouă tinerețe
Zilnic cerul nopții crește.

NICIODATĂ TOAMNA...

Niciodată toamna nu fu mai frumoasă
Sufletului nostru bucuros de moarte.
Palid așternut e șesul cu mătasă.
Norilor copacii le urzesc brocarte.

Casele-adunate, ca niște urcioare
Cu vin îngroșat în fundul lor de lut,
Stau în țărmu-albastru-al rîului de soare,
Din mocirla cărui aur am băut.

Pasările negre suie în apus,
Ca frunza bolnavă-a carpenului sur
Ce se desfrunzește, scuturînd în sus
Foile,-n azur.

Cine vrea să plîngă, cine să jelească
Vie să asculte-ndemnul nențeles,
Și cu ochii-n facla plopilor cerească
Să-și îngroape umbra-n umbra lor, în șes.

HERUVIM BOLNAV

Îngerul meu își mai aduce-aminte
Din fericirile-i de mai nainte.
Cerul la gust i-ajunge ca un blid
Cu laptele amar și agurid,
Stelele lui nu și le mai trimite
Ca niște steaguri sfinte zugrăvite,
Și vîntul serii nu-i mai dă îndemn
Cu-aromele-i de vin și undelemn.
Livada, cîmpul și-au pierdut și floarea
Și roadele și frunza și culoarea.
Apele negre duc subt cerul cald
Nămoluri fierte, grele, de asfalt.
Oriunde capul caută să-și puie
Locu-i spinos și iarba face cuie.
Cocorii trec Tăria fără el
Și nu-l mai cheamă zborul lor defel.
Viața veciei, cuibul din ogivă,
Inimii lui ajuns-au deopotrivă,
Și-ntîia dată simte, cît de cît,
În dumicarea timpului, urît;
Căci neștiută-ncepe să-ncolțească
Pe trupu-i alb o bubă pămîntească.

CÎNTARE

M-am apărat zadarnic și mă strecor din luptă
În umbra lunii albe, cu lancea naltă ruptă.
Pusei pămînt și ape, zăgaze între noi,
Și sîntem, pretutindeni, alături, amîndoi.
Te întîlnesc pe toată poteca-n așteptare,
Necontenita mută a mea însoțitoare.
Pe la fîntîni iei unda pe palme și mi-o dai,
Iscată dintre pietre și timpuri, fără grai.
Ți-ai desfăcut cămașa și-ntrebi cu sînii-n mînă
De vreau s-astîmpăr setea din ei sau din fîntînă.
Ai dus la țurțur gura cu gura mea plecată,
Voind să bei cu mine scînteia lui deodată.
Amestecată-n totul, ca umbra și ca gîndul,
Te poartă-n ea lumina și te-a crescut pămîntul.
În fiecare sunet tăcerea ta se-aude,
În vijelii, în rugă, în pas și-n alăute.
Ce sufăr mi se pare că-ți este de durere,
De fața-n tot ce naște, de fața-n tot ce piere,
Apropiată mie și totuși depărtată,
Logodnică de-a pururi, soție niciodată.

PSALM

Ruga mea e fără cuvinte,
Şi cîntul, Doamne, mi-e fără glas.
Nu-ţi cer nimic. Nimic ţi-aduc aminte.
Din veşnicia ta nu sînt măcar un ceas.

Nici rugăciunea, poate, nu mi-e rugăciune,
Nici omul meu nu-i poate omenesc.
Ard către tine-ncet, ca un tăciune,
Te caut mut, te-nchipui, te gîndesc.

Ochiul mi-e viu, puterea mi-e întreagă
Şi te scrutez prin albul tău veştmînt
Pentru ca mintea mea să poată să-nţeleagă
Nengenuchiată firii pe pămînt.

Săgeata nopţii zilnic vîrfu-şi rupe
Şi zilnic se-ntregeşte cu metal.
Sufletul meu, deschis ca şapte cupe,
Aşteaptă o ivire din cristal,
Pe un ştergar cu brîie de lumină.

Spune tu, Noapte, martor de smarald,
În care-anume floare şi tulpină
Dospeşte sucul fructului Său cald?

Gătită masa pentru cină,
Rămîne pusă de la prînz.
Sînt, Doamne, prejmuit ca o grădină,
În care paşte-un mînz.

BELŞUG

El, singuratic, duce către cer
Brazda pornită-n ţară, de la vatră.
Cînd îi priveşti împiedecaţi în fier,
Par, el de bronz, şi vitele-i de piatră.

Grîu, popuşoi, săcară, mei şi orz,
Nici o sămînţă n-are să se piardă.
Săcurea plugului, cînd s-a întors,
Rămîne-o clipă-n soare ca să ardă.

Ager, oţelul rupe de la fund
Pămîntul greu, muncit cu duşmănie
Şi cu nădejde, pînă ce, rotund,
Luna-şi aşază ciobul pe moşie.

Din plopul negru, răzimat în aer,
Noaptea, pe şesuri, se desface lină,
La nesfîrşit, ca dintr-un vîrf de caier,
Urzit cu fire de lumină.

E o tăcere de-nceput de leat.
Tu nu-ţi întorci privirile-napoi.
Căci Dumnezeu, păşind apropiat,
Îi vezi lăsată umbra printre boi.

FIARA MĂRII

Te iată iarăşi singur, în luntrea cît o scoică,
Luptînd în fundul zării cu norii mari din cer
Şi legănat de mare, de fiară, ca de-o doică,
Şi năbuşit în cîntec de ţîţele-i de fier.

Talazele-adunate cu bezne, şerpi şi rîme,
Şi-n gloate ghemuite, fanaticii limbrici
Te urmăresc: izbînda şi lupta să-ţi dărîme,
Findcă putuşi furtuna cu fruntea să despici.

Deasupra muncii tale încet biruitoare
Veghează-n toată lumea un singur strop de stea,
Ca un păianjen care a pogorît din soare
Ca-n trecerea vîltorii zălog şi scut să stea.

Te iată prins de vînturi. Stihia nu te cruţă.
Ca-n vremea cînd, lipsindu-i şi luntre şi lopeţi,
Omul era bolnava şi palida maimuţă,
Înfricoşată-n faţa cereştilor păreţi.

Departe ești, departe, ca fluturii ce-și lasă
În ramuri crisalida, din piersicul natal,
Departe foarte, frate, de sine-ți și de casă,
Gonind întreg oceanul, străin, din val în val.

Unde se duce singur, urzit în marea deasă?

PIA

Ce poți avea, sufletul meu,
Cînd soarele ne pune-n ramuri iară
Ori un inel de foc, ori o brățară,
Cu mîna caldă a lui Dumnezeu?

Și cînd făptura ne primește-ntreagă,
Ca un altar ce-n haos s-a deschis,
Și dinainte floarea ni se pleacă,
Să-i sărutăm petalele de vis?

Ești întristat de-acest adînc tablou,
Unde la fiecare clipă am simțit
Că ne atinge pensula din nou,
A umbrei mari ce-n el ne-a zugrăvit?

Dar dorurile toate adunate,
Pe unda-n fund a cerului străjar,
Pe care noaptea trec, întunecate,
Luntrile, lin, cu prora de cleștar?

Copacu-ntreg trăsare și se-ndoaie
Cu toate rădăcinile deodată.
O picătură slobodă de ploaie
Pe-o frunză a căzut, înveninată.

PSALM

Nu-ţi cer un lucru prea cu neputinţă
În recea mea-ncruntată suferinţă.
Dacă-ncepui de-aproape să-ţi dau ghies,
Vreau să vorbeşti cu robul tău mai des.

De cînd s-a întocmit Sfînta Scriptură
Tu n-ai mai pus piciorу-n bătătură
Şi anii mor şi veacurile pier
Aci sub tine, dedesubt, subt cer.

Cînd magii au purces după o stea,
Tu le vorbeai — şi se putea.
Cînd fu să plece şi Iosif,
Scris l-ai găsit în catastif
Şi i-ai trimis un înger de povaţă —
Şi îngerul stătu cu el de faţă.
Îngerii tăi grijeau pe vremea ceea
Şi pruncul şi bărbatul şi femeea.

Doar mie, Domnul, veşnicul şi bunul,
Nu mi-a trimis, de cînd mă rog,
nici unul...

BINECUVÎNTARE

Dormiţi, dormiţi!
Hipnoza nopţii suflă boare
În muşchii voştri veştejiţi
Şi mîine veţi avea izvoare
Din spor, pămîntul, să-l stropiţi
Cu bale călătoare.

Dormiţi, dormiţi,
Căci legea o citeşte cariul
Cînd voi sînteţi încremeniţi
Şi-n ţeasta voastră-şi zvîrlă zarul
Satan, cu ochii buimăciţi.
Noroc! Fiţi fericiţi!

Dormiţi, dormiţi,
În monarhia minerală,
Cu-obrajii, sterpi şi gălbejiţi,
Lipiţi de carnea triumfală,
Cu care, morţi, vă-nsufleţiţi
O zi şi-o viaţă goală.

Cei umiliţi în trudă şi-n răbdare,
Pribegii, robii şi sihaştrii,
Bătuţi de-a lunii vînătă dogoare,
Aşteaptă stolul şoimilor albaştri.

Judecători, stăpîni și-ndreptățiți,
Voi sînteți beți. Dormiți, dormiți!

Și însumi bine-vă-cuvînt.
Căci e nevoie pe pămînt
Să vă-nmulțiți,
Să ne-apăsați și să ne-nlănțuiți,
Și veacuri oarbe să clădiți,
Dormiți, dormiți!

POATE CĂ ESTE CEASUL

Poate că este ceasul, de vreme ce scoboară
Din arbori toată frunza ce-a fost și strălucit,
Să ne privim trecutul în față, liniștit,
Cînd urma lui de umbră începe să ne doară.

Și, fără umilință și fără de mîndrie,
Să ne-amintim în noapte, de noi, din fir în fir,
Și să privim zigzagul, pe stînci, de tibișir,
În care-și puse pasul fragila mărturie.

O zi mărunți, o noapte aprinși cu foc de aștri,
Cînd răstigniți, cînd slobozi și mari și-adesea mici,
Păstori de crizanteme, profeți pentru furnici,
Deasupră-ne vultùrii pluteau în cer albaștri.

Și de ni-s rupți genunchii de căile spinoase,
De ce pentru-ntristare să fie tot ce-a fost?
Nu-i toamnă? Să ne facem din noi un adăpost
Și s-adunăm deșertul, la cald, pe lîngă case.

Să luăm cenușa stinsă pe vechile altare,
Să-i dăm din nou văpaia și-un fum mai roditor.
S-o-mprăștiem, sămînță, pe șesul viitor,
Nădăjduind culesul tîrziu, cu întristare.

NEHOTĂRÎRE

Îmi voi ucide timpul şi visurile, deci,
Cîrpi-voi pe-ntuneric mantaua vieții mele.
Drept mulțumire şti-voi că cerurile reci
Vor strecura prin găuri lumina unei stele.

Să las s-o umple cerul cu vastul lui tezaur?
Înveştmîntat domneşte, să trec cu giulgiul rupt;
Pe coate cu luceferi, spoit pe piept cu aur
Şi tatuat cu fulger, să nu-nving? să nu lupt?

Să bat noroiul vremii, cu ochii-nchişi. Hlamida
Să-mi scoată-n drum nerozii, rînjiţi, din cîrciumi, beţi.
Ca fluturii, ce rabdă să-i poarte-n praf omida,
Să rabd şi eu în mine, povară, două vieţi?

Un om, trudit şi-acela, îmi va deschide mîine
Mormîntul pomenirii cu mîna-i preacurată,
Ca să mă frîngă-n soare, schimbat prin moarte-n pîine,
Şi fraţilor din urmă, şoptind să mă împartă.

Dar ziua care trece şi mă răneşte-n treacăt
Îmi umileşte cîrja şi-mi încovoaie crinii,
Şi inima urmează s-atîrne ca un lacăt
Cu cheile pierdute, la porţile luminii.

De ce nu pot să nu ştiu, de ce nu pot să n-aud
În ce stă rostul zilei şi preţul de-a ţi-o trece?
Deschide-mi-te, suflet, prin şapte ochi de flaut,
Şi cîntecul şi viaţa şi moartea să le-nece.

DOLIU

Mai mult, tu nu vei mai vedea
Nimic, nici cer, nici flori.
S-au prăfuit din zarea ta,
Ca niște nori.
Nici zare nu vei mai avea,
Nici ochi cu care s-o măsori
În geamuri prin perdea.

De-acum străină mîna ta
Îți va ședea deoparte,
Ca un condei, pe undeva,
Alăturea de-o carte.
Și ochii tăi, de gura ta,
Vor trece mai departe,
Decît un nufăr de o stea.

Orbit-a viața și, cu ea,
Și cîntecul și luna,
Și unda-n care strălucea
S-a stins pe totdeauna.

Tu pe vecie ne-i mai fi,
Și-ai fost, mă-ntreb, vreodată?
Pustiul mă învălui,

Cînd subt un plop mi se trezi
Tot dorul de-altădată!

Durerea mi se pierde-n fum,
Tot căutînd un vreasc de rost
Într-aste drumuri fără drum,
În care toate doar au fost,
Și nu mai sînt acum.

PSALM

Te drămuiesc în zgomot și-n tăcere
Și te pîndesc în timp, ca pe vînat,
Să văd: ești șoimul meu cel căutat?
Să te ucid? Sau să-ngenunchi a cere.

Pentru credință sau pentru tăgadă,
Te caut dîrz și fără de folos.
Ești visul meu, din toate, cel frumos
Și nu-ndrăznesc să te dobor din cer grămadă.

Ca-n oglindirea unui drum de apă,
Pari cînd a fi, pari cînd că nu mai ești;
Te-ntrezării în stele, printre pești,
Ca taurul sălbatec cînd se-adapă.

Singuri, acum, în marea ta poveste,
Rămîn cu tine să mă mai măsor,
Fără să vreau să ies biruitor.
Vreau să te pipăi și să urlu: « Este! »

ARHEOLOGIE

Sufletul meu își mai aduce-aminte,
Și-acum și nencetat, de ce-a trecut,
De un trecut ce mi-e necunoscut,
Dar ale cărui sfinte oseminte

S-au așezat în mine făr' să știu,
Cum nici pămîntul știe pe-ale lui,
În care dorm statui lîngă statui
Și-i zăvorît sicriu lîngă sicriu.

Un murmur nentrerupt, de epitafe,
Cari mai străine, care mai sonore.
Prin aer, timpu-i despărțit de ore,
Ca de mireasma lor niște garoafe.

Tăcerea vocile și le-a pierdut,
Care-o făceau pe vremuri să răsune.
Aud țărîna doar a vocilor străbune,
Cum se desface, cum s-a desfăcut.

Și, cîteodată, totul se deșteaptă,
Ca-ntr-o furtună mare ca Tăria
Și-arată veacurile temelia.
Eu priveghez pe ultima lor treaptă.

DOR DUR

Ai îmbătrînit, băiete,
Cîntînd stihuri şi ştafete,
Potrivind, ascuns de lună,
Vorba-n fluier, care sună.

Lumea plînge de necazuri,
Tu-ţi pui gîndul pe atlazuri
Şi, de dor de vînt şi mierle,
Faci cu acul fir de perle.

Îţi ungi rănile cu-argint,
Te alinţi cu zări ce mint
Şi-ţi faci cugetul hotar
Între înger şi măgar.

Ah! de cînd m-a fost iubit,
Felul meu s-a izmenit.
Gura-i rece, de nălucă,
Mi-a lăsat viaţa năucă.

Finţa mică de otravă
Mi-a făcut carnea bolnavă.
Fieşcare os mă doare
De-amintire şi lingoare.

Şi pentru că nu am ştire
De-mi voi mai veni în fire
Şi de o voi mai vedea
Strînsă subt musteaţa mea,

Ca un şarpe ce se zbate
Suferind de cinci păcate,
Stihuind m-am hotărît
Să-mi trec noaptea de urît.

Că dacă mai este vie,
Scrie peană! Sînge scrie!
Cine ştie!. . .
O citi şi o să vie.

MÎNĂSTIRE

Ațipit-a ziua-n ramuri.
Porumbieii albi, la rînd,
Pe pridvoare și la geamuri
Se trezesc din nou visînd.

Àripile dorm închise
Pretutindeni, evantalii.
Toată lumea ciripise
Pentru seara de Rusalii.

Clopotele-au ostenit,
Liliecii din clopotniți
Dau de cerul risipit
Pretutindenea din solniți.

Luna-și mînă lin păunii
Pe întinsu-i așternut.
Ochii tăi ca bruma prunii
Mă gîndesc să ți-i sărut.

Și cum ceasul bate-n larg
Peste noi și peste plante,
De s-ar crede că se sparg
Subt ciocane diamante;

Timpul cel adevărat
Vine-n àripi împrejur,
Și pe capul meu plecat
Varsă poale de azur.

PSALM

Pentru că n-a putut să te-nțeleagă
Deșertăciunea lor de vis și lut,
Sfinții-au lăsat cuvînt că te-au văzut
Și că purtai toiag și barbă-ntreagă.

Te-ai arătat adeseori făpturii
Și-ntotdeauna-n haine de-mpărat,
Amenințînd și numai supărat,
Că se sfiiau de tine și vultùrii.

În Paradisul Evei, prin pădure,
Ca și în vècii triști de mai tîrziu,
Gura ta sfîntă, toți Părinții știu,
Nu s-a deschis decît ca să ne-njure.

Doamne, izvorul meu și cîntecele mele!
Nădejdea mea și truda mea!
Din ale cărui miezuri vii de stele
Cerc să-mi îngheț o boabă de mărgea.

Tu ești și-ai fost mai mult decît în fire
Era să fii, să stai, să viețuiești.
Ești ca un gînd, și ești și nici nu ești,
Între putință și-ntre amintire.

DRUM ÎN IARNĂ

Decembre, ca un paradis
De marmur și scîntei,
Hlamida și-a deschis,
Și, dintre tei,
Un vaiet lin de clopoței
Suspină-abia, ca-n vis.

Deasupra nopților s-a-ntins
Legendă ideală,
Și nu e suflet neatins,
Oricît de stins,
De diafana ei petală,
În care să nu fi descins
Lumina siderală.

E feerie de argint
Cristalizat în țurțuri lungi
Și pe cît ochii ți-i alungi,
Pe cît ajungi,
E marmur alb, neprihănit,
Pustiu și nesfîrșit.

În umbra lămpilor cernite
Se varsă vis în cupe noi,
Şi capetele mult iubite
Se-nvecinesc pe nesimţite,
Ca nişte frunze de trifoi.

Feţi dulci, o clipă-ndrăgostiţi,
Pe-atîta farmec şi senin,
Fiţi, cel puţin
Voi, fericiţi!

PRINŢUL

Biruitor de lifte şi jivine,
Aşteaptă dîrz, la rîndu-i biruit,
Şi ochii lui, de patru timpuri pline,
Încremeniţi pe zare, n-au dormit.

Pe locul unde şi-a răpus vrăjmaşii,
Şi slava lor ţărînă a căzut,
S-au arătat, în urmă,-n sînge, paşii
Curtenilor şireţi ce l-au vîndut.

Închis în turnul morţii din poruncă,
Prinţul e-ntreg, dar gîndurile-l dor,
Ca nişte vulturi negri ce-şi aruncă
Între coteţe rotirile lor.

Puterea lui întreagă şi vitează
Ascultă-n noaptea de safir şi lut,
Din depărtare, calul că-i nechează,
Care prin adieri l-a cunoscut.

Şi cînd îl rod păduchii cîteodată
Pe dedesubtul platoşei domneşti,
Prinţul te simte, spadă fermecată,
Prinsă de şold, c-ai tremurat şi creşti.

EVOLUŢII

Pămîntul antic s-a civilizat.
Nici nimfe, nici naiade, nici sirene,
Crucificate ritmic şi alene
În aşternutul undei ondulat.

Pe coaja bulevardului de smoală,
Subt ochii guarzilor, în cete,
Nepoţii lui Orfeu se duc la şcoală
Cu plăcile de piatră cu burete.

Toţi, abdicaţi din funcţia divină,
Au renunţat la slăvile eterne.
Apolo-i profesor de mandolină,
Pan lecţii dă, de limbile moderne.

Hercule-i petrolist dactilograf,
Şi Joe însuşi, farmacist detreabă,
Serveşte-n cutiuţe la tarabă
Cîte un hap, cîte un praf.

Odinioară, ne soseau prin curte
Şi stau de vorbă-n cîntece cu noi,
Îngerii mici cu àripile scurte
Şi sfinţii càndizi în stihare noi.

Şi cîteodată, seara, prin grădină,
Se năruia rănit din zbor
Cîte-un seraf cu mîna la picior,
Ciocnit în aer cu-o albină.

Dar la fereastra staulului, sus,
De cîte ori oprindu-ne, din grabă,
Nu am zărit lumina lui Isus
Şi-am auzit că vocea lui ne-ntreabă?

Pavel din Tars e-acum zaraf sărac,
Şi Chrisostom băiat de prăvălie,
Iar Sfîntul Duh, închis în colivie,
Făcutu-s-a pui mic de pitpalac.

PUŢIN

O, vino, fluture, te lasă
Pe braţu-mi ostenit.
Întinde-ţi àripa frumoasă,
Fii bunul meu venit.

Strămută-mi gîndu-ntr-alte părţi,
Strecoară-mi-l pe sub tulpini,
Ca să-l întorc apoi pe cărţi,
Nins, cum şi tu vii, de lumini.

Cu trupul tău de catifea,
Ce tremură de fin ce-i,
Îmi aminteşti de ochii de cafea,
Din genele Ilincei.

În casa toamnei nu te vezi,
De mic şi de uitat.
Dar toate florile-n livezi
Ţi-aştern cîte un pat,

Şi toate frunzele te cer
Să-ţi legene lin somnul,
Ştiind că leagănă spre cer,
În sînul tău, pre Domnul.

O, du-te, fluture, din nou,
Luminile te cheamă;
Dar prin al liniştii ecou
Fii băgător de seamă.

O mierlă-şi poartă pe sub tei
Un cioc şi-o guşă-adîncă.
Domnul e prins şi-n sînul ei —
Şi mierla te mănîncă.

GRAVURĂ

Astăzi, soarele, prin ceață,
S-a născut din haos, mort,
Pe-nserata dimineață,
Cenușie ca un cort.

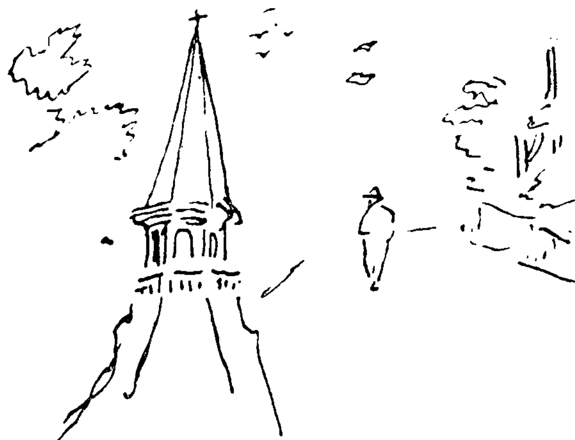
Pe cînd sufletul coboară,
Melancolic, pe-amintiri,
Ca o pulbere ușoară
De scîntei și licăriri,

Peste cărțile din care
Se deșteaptă musc trezit
De pe foi ce-au putrezit
Prin unghere de sertare,

Orologiul, ploaia-n urmă
Și cu inima-ntr-un ritm,
Bat secundele ce-n turmă
Nencetat au tot murit.

Și ce liniște se-așterne!
Și cum sufletul se-aude,
Scuturînd arìpe ude
Peste brumele eterne!

Dintr-a mea singurătate
Las în voie timpul viu,
Care știe ce nu știu,
Și prin veacuri destrămate
Fac cu pana semn și scriu.

CREION

Trecînd pe puntea-ngustă,
Dintr-un secret imbold
Cu mîna prinsă-n fustă,
Şi-o suie pînă-n şold.

Genunchii, copţi ca grîul,
Duc somnului prinos.
Fără-ndoială, rîul
Îşi lasă pleoapa-n jos.

Zburdalnică pe glezne
Se-ntoarce către casă.
O! vîntule, ţi-e lezne
Să-i spui că e frumoasă.

Dar puntea-n salturi repezi
Se clatină-ntre mure.
O! punte, fă-te lebezi,
Şi du-mi-o-n ţărm uşure.

Cu sufletul, şi eu
O duc din mal de mîini
Şi-o simt în dorul meu
Ca miezul unei pîini.

Şi-acum, cînd îşi ridică
O mînă peste zare,
O vede-o rîndunică
Umplînd cu-o sărutare
Azurul prins de-o stea.

O! cuiburi, scoici cu şoapte,
Rugaţi-vă, la noapte,
Din turlă, pentru ea. . .

PSALM

Pribeag în şes, în munte şi pe ape,
Nu ştiu să fug din marele ocol.
Pe cît nainte locul mi-e mai gol,
Pe-atît hotarul lui mi-i mai aproape.

Piscul sfîrşeşte-n punctul unde-ncepe.
Marea mă-nchide, lutul m-a oprit.
Am alergat şi-n drum m-am răzvrătit
Şi n-am scăpat din zarea marei stepe.

Sînt prins din patru laturi deodată,
Şi-oricît m-aş măguli biruitor,
Cunosc ce răni şi-anume unde dor
Şi suferinţa mea necăutată.

Din vitejii şi biruinţi trecute
Am cîştigat puterea, ce-a rămas:
Nu mai străbat destinul meu la pas,
Ci furtunos de-acum, şi iute.

Nu lua în seamă cîntecele grele
Cu care turbur liniştea de-apoi.
Sînt leacuri vechi pentru dureri mai noi
Şi cîntă moartea-n trîmbiţele mele.

JIGNIRE

Nepreţuind granitul, o, fecioară!
Din care-aş fi putut să ţi-l cioplesc,
Am căutat în lutul rumînesc
Trupul tău zvelt şi cu miros de ceară.

Am luat pămînt sălbatic din pădure
Şi-am frămîntat cu mînă de olar,
În parte, fiecare mădular,
Al fiinţei tale mici, de cremene uşure.

Zmălţîndu-ţi ochii, luai tipar verbina,
Drept pleoape, foi adînci de trandafiri,
Pentru sprincene firele subţiri
De iarbă nouă ce-a-nţepat lumina.

Luai pildă pentru trunchi de la urcioare,
Şi dacă-n sîni şi şold a-ntîrziat
Mîna-mi aprinsă, eu sînt vinovat
Că n-am oprit statuia-n cingătoare

Şi c-am voit să simtă şi să umble
Şi să se-ndoaie-n pipăitul meu,
De chinul dulce dat de Dumnezeu,
Care-a trecut prin mine şi te umple.

Femeie scumpă şi ispită moale!
Povară-acum, cînd, vie, te-am pierdut,
De ce te zămislii atunci din lut
Şi nu-ţi lăsai pămîntul pentru oale?

GRAIUL NOPŢII

Cucuvaie, cîntecul tău tîrziu,
În noaptea cu veştmînt argintiu,
Are cîteva tari silabe
Cu cîteva silabe slabe.
Ce prost, întîi, s-a-nfricoşat de tine,
De cîntecul tău cu chemări străine,
De fiinţa de abur şi pucioasă
În noaptea lui somnoroasă?

Ochii tăi, mari şi teferi,
Ca nişte luceferi
Îngheţaţi de uimire,
Privesc în suvenire.
Tu ştii că destinul e grav
În pensula marelui zugrav.
Omule, gură strîmbă, gură hîdă,
Pasărea nu ştie să rîdă!

Tu eşti clopoţelul Sfîntului Duh
Şi treci lung prin văzduh
Şi suni lepădarea de sine
Şi-mpărăţia nopţii ce vine.

Glasul tău depărtat şi sfînt
Spune auzului de pe pămînt
Că sufletul trebuie să stea
De veghe, înarmat în şea;
Că sufletul e-o sabie sticloasă
Care trebuie trasă:
Să-i scînteie stelele-n luciu!

Povară mi-e mintea, ca tuciul.

Tu trăieşti fără castel,
Fără pat, făr' aşternut,
De la început;
Fără cufăr, fără cărţi,
Zburînd mereu într-alte părţi,
Neaşezată nicăieri,
Fără drepturi, fără puteri.

O! cucuvaia lui Dumnezeu,
Gîndesc c-ai fi sufletul meu!

BIULBIUL

Dimineaţa, seara, triste.
Triste-s oare-ntr-adevăr?
Umbre-atîrnă de batiste
Şi de fire lungi de păr.

De vor fi sau nu, precum
Ochiul de ciclop le vede,
Zugrăvite-n vînt cu fum,
N-au conture, nici parfum
Ramurile din livede.

Printre prunii din amurg
Cîntă-n ritmuri de tipsii
Ghiersul moale, stihul turc
Şi arab, de la geamii.

Rugăciune! Nebunie!
Ca bolnavii gem cu toţii.
Sînt nebuni? În chinovìe
Au şi munte şi cîmpie.

Catapeteasmă pustie,
În altar, îmi intră hoţii.

IOSIF AL UNGRO-VLAHIEI

Se-naltă fumul de tămîie
De la jertfelnic la Isus
Şi cu mireasma lui mîngîie
Sfinţii cu nimb de foc, de sus.

Cîntările, suind în cor
Cu clopotele, s-au topit
În glasul de mijlocitor
Al blîndului mitropolit.

Înveştmîntat în promoroc
Cusut cu foi de trandafir,
Se roagă-n gînd ca un proroc
Şi pune fruntea pe potir.

Dar ridicîndu-l preasfinţitul
La ceruri, braţul i se frînge
Şi varsă din neprihănitul
Trup sfînt muiat în sfîntul sînge.

Curata cuminecătură
În veac de veac nu s-a vărsat.
Unchiaşul în genunchi murmură:
— « Părinţilor, sînt cu păcat! »

Pe cînd părinţii-arhimandriţi
Şi arhondarul stavrofor
Se jăluiesc, nemîntuiţi,
Cum că păcatul e al lor.

ICOANĂ

Noaptea întinde scoarţe, plocate şi covoare,
Urzite cu zigzaguri şi cu chenar mărunt,
În care se repetă izvodul la culoare
Şi chipurile crucii şi florile, cum sunt.

În faţa lunii, dreaptă, şoseaua-n vărgi cu plopii
S-a pardosit cu ţoale din Jii şi Mehedinţi,
Şi-n umbra fiecărui copac aşteaptă popii,
Strîngînd în mîini tăcute cădelniţe fierbinţi.

Ivirea se va face, pesemne, din cîmpie,
Prin albele cătune, pitite subt căciuli.
La moara adormită cu roata-n apa vie
S-au şi sculat dulăii, molatici şi ciufuli.

Căci iar Ierusalimul se-arată după ploaie,
Cum l-au ştiut întocmai, pe vremuri, cuvioşii.
Ce vezi? Sobolii-nalţă biserici, muşuroaie.
Ce-auzi? Văzduhul cîntă întreg cu toţi cocoşii.

TOAMNA

Străbatem iarăşi parcul, la pas, ca mai nainte.
Cărările-nvelite-s cu palide-oseminte.
Aceeaşi bancă-n frunze ne-aşteaptă la fîntîni.
Doi îngeri duc beteala fîntînilor pe mîni.

Ne-am aşezat alături şi braţu-i m-a cuprins.
Un luminiş în mine părea că s-ar fi stins.
Mă-ndrept încet spre mine şi sufletul mi-l caut
Ca orbul, ca să cînte, spărturile pe flaut.

Vreau să-mi ridic privirea şi vreau
să-i mîngîi ochii. . .
Privirea întîrzie pe panglicile rochii.
Vreau degetul uşure să-l iau, să i-l dezmierd. . .
Orice vroiesc rămîne îndeplinit pe sfert.

Dar ce nu pot pricepe ea pricepu, de plînge?
Apusul îşi întoarce cirezile prin sînge.
O! mă ridic, pe suflet s-o strîng şi s-o sărut —
Dar braţele, din umeri, le simt că mi-au căzut.

Şi de-am venit ca-n timpuri, a fost ca, înc-o dată,
S-aplec la sărutare o frunte vinovată,
Să-nvingem iarăşi vremea dintr-o-ntărire nouă
Şi să-nviem adîncul izvoarelor de rouă.

Şi cum scoboară noaptea, al'dată aşteptată,
Îmi pare veche luna — şi steaua ce se-arată,
Ca un părete de-arme, cu care-aş fi vînat.

Şi fără glas, cu luna, şi noi ne-am ridicat.

MITRA LUI GRIGORIE

Tiara, grea pe frunte, de aur gros bătut,
S-a făurit frumoasă, acum vreo şapte veacuri,
Muncită, în robie, de meşter priceput
A-mpodobi tertipul cu gingăşii şi fleacuri.

Aci, cunoşti călcîiul ciocanului, lovit
În bulgării de aur supuşi silit strivirii
Şi-ncovoiaţi de-o floare la locul potrivit,
Prinzînd înfăţişarea, treptat, a-nchipuirii.

Aci, se subţiază metalul străveziu,
Şi, fir plăpînd, ca firul de păr prin flori se coase:
Tors ca din furci de aur şi ajungînd mătase,
Pe nicovala neagră, se iscă nimbul viu.

Trei rînduri de smaralde, ca dinţii din gingie,
Rotunde, deopotrivă, jurîmprejur răsar,
Pe-alocuri întrerupte de-o piatră rubinie
Şi de un bob mai mare de vechi mărgăritar.

Păstrată pentru Paşti în cămin cu-ncuietoare,
Tiara stă-n părete, păzită de doi sfinţi.
Albastrul căptuşelii pătat e de sudoare,
Pe creştetul, din vremuri, al foştilor Părinţi.

AGATE NEGRE

Cum e-n mijlocul tăcerii,
Adîncită-n văgăuna
Nopții palide, ca luna
Licărind în bruma serii;

Și cum sufletul se pierde
Într-un lin păinjiniș
Ce se leagănă pieziș
Să-l mîngîie și dezmierde;

Cum din foile citite
Fluturi albi, cu ochi de aur,
Pe buchete de țintaur
Mișcă àripi prăfuite;

Cu susure de mătasă
Înecată de dantele —
Pe la geamurile mele
Trece vîntul ca o plasă
Constelată cu mărgele.

Turburat în amintire,
S-a întors parfum de vis,
De la sînu-abia deschis,
Peste care-un braț subțire
Adormea ca un irìs.

Ochii strînși în coji de fier
Dau o boabă tremurată
Pentru ochii de-altădată;
Și copacii-ntorși spre cer
Par corăbii negre, iată,
Încărcate cu mister.

MORȚI ÎN CRUCEA NOPȚII

Morți în crucea nopții? Nu cred.
Totuși, clopote, ca-n bură,
Gîngăvesc.
Clopote de lemn, cu putred
Glas, jelesc,
Și gîndirea-i arătură
Peste care boi de zgură plugăresc.

Trăgătorii și groparii
Lîngă morții viitori
Dorm, gîndesc.
Totuși, jalnic lăutarii
Izbucnesc,
Și din guri de cîntători
Vorbe: « slabi și trecători »
Se-nnădesc.

Se-nmormîntă noaptea, parcă,
Unii morți ieșiți din legi. . .
E tîrziu!
Sufletul răzleț se-mbarcă
În sicriu
Și vîslește spre pribegi,
Și te schimbă să-nțelegi
Cenușiu.

Eu sînt mortul, eu groparii,
Cimitirul și presviții!
Eu jelesc!
Vînturi treieră stejarii
Și-i zmuncesc.
Ploaia plînge rătăciții.
Și, în mine, și iubiții
Mucezesc.

OSEMINTE PIERDUTE

Iubirea noastră a murit aici.
Tu frunză cazi, tu creangă te ridici.

Atît amar de ani e de atunci!
Glicină tu, tu florile-ți arunci.

A mai venit de-atuncea să v-asculte,
Voi plopi adînci, cu voci și șoapte multe?

Voi ați rămas întorși tot spre apus,
Voi creșteți toți de-a pururea în sus.

N-o mai zăriți, din vîrfuri, nicăieri?
Știți voi ce vorbă este vorba «ieri»?

La poartă, umbr-aceluiași stejar.
Mă rog, intrînd, de domnul grădinar.

Fîntîna curge, ca și-atunci, mereu,
Tu curgi, fîntînă, pe trecutul meu.

Și toate sînt precum le-am cunoscut,
Rămase-așa, ca dintru început.

I-am spus că vreau să caut un mormînt,
Pe care l-am săpat, de mult, cîntînd.

Și mi-a răspuns că nu e în grădina lui.
E-adevărat. Nu este mormîntul nimănui.

SATAN

Călătorind pe malul furtunilor latine,
L-am întîlnit, sol paşnic, pe-o stîncă de topaz,
Cu ochii, rîpi de umbră, deschişi din cer
spre mine,
Cu talpa roză, linsă, subt munte, de talaz.

Gol în imensa zare, tăcut şi gînditor,
Cu braţele păroase, la piept, făcute cruce,
Privea la luntrea-mi albă pe undă cum se duce
Tîrîtă de vîrteje, — picior peste picior.

Deşi nămiez, în umbra, culcată peste mare,
Ca dîra unei neguri în care se răsfrîng,
Văzui cum firmamentul roieşte şi tresare
Din mii de candelabre aprinse din adînc.

Şi se-ntreba atuncea speranţa mea mirată:
Cine-ar fi fost să fie bărbatul uriaş,
Oprit pe ţărmul lumii, cu-o mînă-atît de lată
Încît putea să joace pe deget un oraş?

Am ridicat lopata în semn de datorie
Şi m-am sculat din luntre, de jos, ca să-l salut,
Ca-n faţa unui rege strein, recunoscut.

El îşi întoarse capul puţin, strîmbînd în loc
Planetele ca mingea, şi luna cum e chifla —
Şi încruntînd sprînceana pe ochiul lui de foc,
Răspunse Europei, orgolios, cu tifla.

EPITAF

'Nainte de-a lăsa condeiul să zacă
Uscat, ruginit și frînt
Ca o surcea, ca un crîmpei de cracă,
În nisip, în pămînt,

Dă-mi voie să-l înmoi în apă tare
Și cu stihurile mele din urmă să fac însemnare
Caligrafică, pe piele.
Pentru ca dragostea cînd ți se-ațîță
Să le citească cel ce ți-o cînta.
Pentru ca pruncul tău, sugînd la țîță,
Să-nvețe-n frumusețea ta.
Pentru ca noaptea, în oglindă,
Privindu-ți sînul scris,
Strugure, dudă sau ghindă,
Să te uiți în carne, și să ghicești în vis.

Acesta e sufletul meu, Rașel.
Rugați-vă pentru el.

VODĂ-ȚEPEȘ

Pacea e-n țară, pacea în afară,
Hotarul, liniștit cum n-a mai fost,
Și șesurile, azi la adăpost,
Plugarii noi le fulgeră și ară.

Pe la-nceputul dulce-al primăverii
Satul și-aduce-aminte de povești,
Și frunza tremură pe crengi cerești
Și, pasămite,-n taină, și boierii.

De bună seamă. Vodă gînditorul
La curățirea lumii-i hotărît.
Îndeasă țeapa-n oameni pînă-n gît
Pentru-a-ntîlni șezutul omușorul.

Și nu cunoști crutări și amînări
De te arunci dreptății împotrivă.
De-altfèl, creștin, cu țepile, colivă
Îți pregătește Vlad — și lumînări.

Cuviincios cu buna rînduială,
Pentru cei mari, fie munteni sau turci,
Avea mai mari și osebite furci,
Ca treapta loc să nu dea la-ndoială.

Vedeai vizirii la-nălţimea lor,
Înfipţi în vîrfuri sprintene de plopi,
Iar pentru sfinţi, vlădici şi episcòpi
Avea lemn sfînt şi bun mirositor.

Şi iată Sfatul Ţării adunat
Să mulţumească domnului de Pace.
Vlad şade-n jilţ. E liniştit. Şi tace,
Cu sufletul în platoşă-mpăcat.

Şi pe cînd prieteni şi curteni în zale
Ciocnesc în juru-i cupele cu vin,
În cinstea faptelor Măriei Sale,
El cugetă ce ţepi li se cuvin.

ÎNTRE DOUĂ NOPŢI

Mi-am implîntat lopata tăioasă în odaie.
Afară bătea vîntul. Afară era ploaie.

Şi mi-am săpat odaia departe subt pămînt.
Afară bătea ploaia. Afară era vînt.

Am aruncat pămîntul din groapă, pe fereastră.
Pămîntul era negru: perdeaua lui, albastră.

S-a ridicat la geamuri pămîntul pînă sus.
Cît lumea-i era piscul, şi-n pisc plîngea Isus.

Săpînd s-a rupt lopata. Cel ce-o ştirbise, iată-l,
Cu moaştele-i de piatră, fusese însuşi Tatăl.

Şi m-am întors prin timpuri, pe unde-am scoborît,
Şi în odaia goală din nou mi-a fost urît.

Şi am voit atuncea să sui şi-n pisc să fiu.
O stea era pe ceruri. În cer era tîrziu.

CALIGULA

Dorm în umbră legănate lebezile-n puf de undă,
Cuiburi albe, perini albe, printre stele furnicar.
Cîte-o stea însingurată cată-n àripi să se-ascundă,
Cîte-o lebădă-și îndreaptă capul, ca un nenufar.

De pe pod, la miezul nopții, le aruncă mîna bună
Pîinea, ce nutrește truda și trudește visătorii.
Mîini, lăsați-le flămînde să se-acopere cu lună;
Lebezi, așteptați ca pîinea să v-o dea semănătorii.

Stea cu stea pe-ntinsul undei liniștite pun cleștar,
Și printr-însul zugrăvite lebezile par și luna.
Plîngeri de viori și fluier cad în lac mărgăritar
Și se-aud din depărtare lovind unda cîte una.

În palatele aprinse, cu balcoane și unghere,
Liturghia bogăției are și-astă-seară loc.
Cine-a scris, în ce odaie, fără pat și fără foc,
Imnul ăsta de izbîndă, de iubire și durere?

Folosiți-vă de cîntec, de lumină și de taină,
Cupe omenești de goluri, pline-n viață cîte-o clipă.
Și cenușa prin văpaie se-nveștmîntă cu o haină
Și găsește ca să cadă înapoi un fulg de-arìpă.

Cîntecul, lumina, taina, unda,-ntinsurile-albastre,
Noi le ținem, noi le strîngem, cei căzniți, urîți și goi.
Temeliile veciei orice-ați face-s ale noastre.
Voi, întoarceți-vă veseli și slăviți, întru noroi.

STINSE SCÎNTEI

De ne-ar ajunge numai icoana ce o lasă
O undă lîngă luntre, un povîrniş de casă,
O vatră-nvăluită-n cenuşă către seară
Sau un tighel de piatră pe-o cruce seculară,
Tu ţi-ai închide ochii şi le-ai porni să vie
Icoanele pierdute-n lumină aurie.
Şi-ai retrăi trecutul întreg, cu ochiu-nchis,
Fără să simţi că-ncepe să semene a vis.

Dar învierea celor ce-au licărit de sus
Şi se întorc să urce pe zări, de prin apus,
În pulberile lumii cernute-n amintire,
Se întocmeşte goală, într-o perdea subţire.
Icoana lor e vie, dar sufletul defunct e.
Ce-a fost hotar îţi lasă din el cîteva puncte.
Din fosta-mpărăţie azi a rămas o hartă,
Cu care-n vîntul iernii cîrpeşti fereastra spartă.
Era portretul unei făpturi de alb azur,
Din care, pentru lampă, croieşti un abajur.
Aducerile-aminte biletul ţi-l trimit
Cerînd adeverinţă un plic neiscălit.

Tu, du-te şi atinge-ţi de lacuri şi grădini
Arìpile mînjite, din timpuri, cu lumini,
De vreme ce dorinţa şi vatra nu-ţi ajung.
Petrece lumea toată, călare-n lat şi-n lung —
Şi totdeauna ţinta la care ai ajuns
Să-ţi cadă moartă-n suliţi, ca un vultùr străpuns.

RESTITUIRI

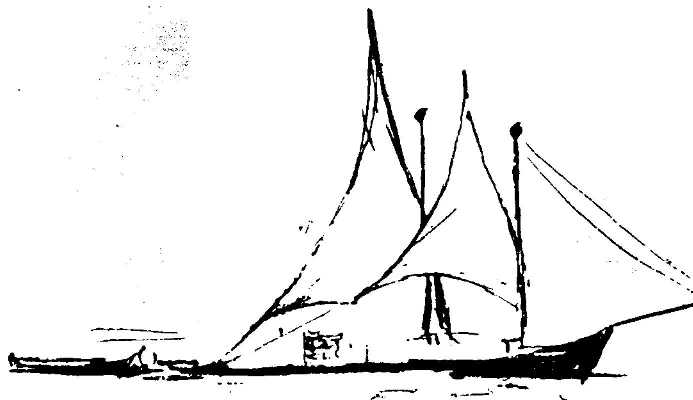
N-au mai rămas prea multe de-nvins și de știut.
Șoseaua se strîmtează, cărările se-mbină.
Le simți apropiate din ce în ce mai mult,
Ca spițele din roată, crăpate de lumină.

Ne-apropiem. Văzduhul miroase-a vechi
prin noapte,
Flori vechi răsar de-a pururi cu vechile lumini.
Un abur slab se cerne, un cer spoit cu lapte,
Departe-n orizonturi, se naște prin tulpini.

E-o insulă? un munte? o apă? un deșert?
De ce-ar sfîrși-n pustie călătoria noastră?
Ne-a mai rămas s-ajungem, acolo, poate-un sfert
Din calea străbătută, jos verde, sus albastră.

Să ne oprim? Un cîntec ne vine de la han.
E vinul bun și patul adînc și tu ești dulce.
Și-ai vrea, învăluită în părul tău bălan,
Pe jaruri carnea noastră, de vie, să se culce.

Nu. Mînă crîncen, timpul tu sparge-l
cu potcoava,
S-apropiem vecia mai repede de noi.
Păstrează-ți sărutarea, ca florile otrava,
Ca să o dăm țărînii întreagă înapoi.

DIN NOU

Din nou străbate iarna, întocmai ca-n trecut,
Cu-aceleași obiceiuri, mereu nestrămutate!
Ostrețe pînă-n ceruri, mirezme pipărate,
Movili de crizanteme și-un vînt ce-a mai bătut.

În ulițele-nalte, e noapte ziua-ntreagă,
Și umbra, suvenire din vremea-ncetei luni,
Se risipește, parcă, din carul cu cărbuni,
Ce trece tras de-o gloabă normandă și beteagă.

Senină-n imitarea-i eternă, rece, goală,
Și silitoare, iarna, ca un școlar supus,
Aplică-ntotdeauna, strict, regula de sus,
Cuminte, mulțumită de-a fi gramaticală.

Cît timp măcar gîndirea n-o vrea să se dezvețe
În mijlocul acestei corecte repetiții
Pentru-ngrășarea ierbii și altoitul viții,
Și să renunțe-odată la doruri și tristețe?

Copacii însă uită de flori și relief,
În ceața-ntinsă, sură, din spațiu; deopotrivă,
Tămîie pentru frunze, și pentru morți colivă.
Par începuți pe-o stofă de lînă, pe gherghef.

Poetul, strîns în casă, pe piscul dintre hornuri,
Întîrzie-n mîndria tăcerii, solitar.
Visează pentru Domnul cu dulce în zadar
Și se hrănește zilnic cu ceai și două cornuri.

Băiete, ai un cufăr de foi și de caiete.
Dă groaza la o parte, citește-le din nou.
E timpul ca la cornuri s-adaogi și un ou,
Și un potlog ca lumea, carîmbilor la ghete.

VINO-MI TOT TU...

Vino-mi tot tu-n fereastră, stea-n fundul lumii vie,
Ce mă cunoşti aproape cu geamul de Tărie,
Cea stinsă cea din urmă şi-aprinsă cea dintîi.
Coboară-te la mine, şi pînă-n zori rămîi.
Ochiul deschis, în care un gînd mi se aţine,
Doreşte ziua-ntreagă de noapte şi de tine.
La tine se ridică în fiecare seară
Albina să ia miere un strop şi-un bob de ceară.

Soarele-i scump potecii şi prinde vieţi de tină,
Dar covîrşit de sineşi prea-i foc şi prea-i lumină.
Şi de mi-i bună raza ce-o frînge-n pisc şi stîncă,
Tu mîngîi, mir de aur, durerea mea adîncă.
În jurul tău misterul, cu slove negre scris,
Ca-n mine pune golul alăturea de vis:
Cînd visul dîndu-i margini, cînd golul, lui, vecie,
Şi-mpreunaţi nici unul pe celălalt nu-l ştie.

BISERICA DIN GROPI

Biserica necunoscută, cu hramul şters,
cu vîrful rupt,
Cu turla leşinată-n aer, se încovoaie-n osteneală,
Şi streaşinile-i, adăposturi de cuiburi,
prinse dedesubt,
Păzesc şi-a îngerilor palizi închipuită poleială.

Un tei acoperă cu frunza şindrila sfîntului locaş.
Un preot cîntă liturghia, bătrîn şi gîrbov, în
veştminte,
Pentru creştinii şi păgînii acestei margini de oraş
Şi pentru cîţi, după pomelnic, îşi mai aduce,
ştirb, aminte.

Tu n-ai de piatră decît semnul unui mormînt
de domnitor,
De nici un stil arhitectura ta nu rîvneşte ca să ţie.
Zidită-n lut, din grinzi şi bîrne, şi povîrnită
pe pridvor
Istoria şi arta nu stau auzul să şi-l plece ţie.

Dar el, oltean cu coşuri pline şi cu balanţa
fără greş,
Întîrzie din drum la tine, cînd drumul lui
spre tine duce.
Ią cobiliţa din spinare, cu coşurile de cireşi,
O pune jos şi, cu sfiială, scoţînd căciula,
face cruce.

DESPĂRŢIRE

Cînd am plecat, un ornic bătea din ceaţă rar,
Atît de rar că timpul trecu pe lîngă oră.
L-am auzit întîia bătaie amîndoi,
Pierzîndu-se-n noiembre prelungă şi sonoră.

Poate mai bate încă secunda de atunci,
Poate-a tăcut îndată şi-aşteaptă să mai vie
Îmbrăţişarea veche, din nou precum a fost,
Şi lacrimile tale, în gara cenuşie.

Cu limbile oprite pe palidul cadran,
Ne-a urmărit plecarea, de sus, ca o fereastră
De casă părăsită, cu-o rază frîntă-n geam.
Nu l-ai simţit că este părtaş la jalea noastră?

Te-ai împăcat sau suferi de vremea ce-a crescut?
La ce visezi cînd ziua pe lampa ta se curmă
Şi cade-n geam zăpada la ceasul cunoscut,
Tu, care-ai stat bătaia s-asculţi, pe cea din urmă?

PSALMUL DE TAINĂ

O, tu aceea de-altădată,
ce te-ai pierdut din drumul lumii!
Care mi-ai pus pe suflet fruntea
și-ai luat într-însul locul mumii,
Femeie răspîndită-n mine
ca o mireasmă-ntr-o pădure,
Scrisă-n visare ca o slovă,
înfiptă-n trunchiul meu: săcure.
Tu ce mi-ai prins de cîntec viața
cu brațe strînse de grumaji
Și m-ai pornit ca să mi-o caut
la tine-n palme și-n obraji.

Pe care te-am purtat brățară
la mîna casnică-a gîndirii.
Cu care-am năzuit alături
să leagăn pruncul omenirii.
Pur trandafir, bătut în cuie
de diamant, pe crucea mea
Și care-n fiece mișcare
pierzi cu-o petală cîte-o stea.
Cămin al dorurilor mele,
fîntîna setii-nverșunate.
Pămînt făgăduit de ceruri
cu turme, umbră și bucate.

Tu care mi-ai schimbat cărarea
și mi-ai făcut-o val de mare,
De-mi duce bolta-nsingurată
dintr-o vîltoare-ntr-o vîltoare,
Și țărmii-mi cresc în jur cît noaptea,
pe cît talazul mi se-ntinde,
Și ai lăsat să rătăcească
undele mele suferinde;
Unde ți-s mîinile să-ntoarcă
în aer căile luminii?
Unde sînt degetele tale
să-mi caute-n cunună spinii?
Și șoldul tău culcat în iarbă,
pe care plantele-l cuprind
Și-ascultă-n sînul tău suspinul
iubirii, cucerit murind?

Tu ce-nfiori pe șesuri plopii
cînd treci, din creștet la picioare,
Și prinzi de tot ce te-ntîlnește
o plasă caldă de răcoare.
Tu ce scrutezi, scoțîndu-ți sînii
pe jumătate din veștminte
Ca să-i sărute focul gurii,
cuprinși de mîini cu luare-aminte,
Pustia vremii, străbătută
de șoimi de scrum și de nisip,
Cărora vîntul le-mprumută
o-nfățișare fără chip;

Tu te-ai pierdut din drumul lumii
ca o săgeată fără țintă,
Și frumusețea ta făcută
pare-a fi fost ca să mă mintă.

Dar fiindcă n-ai putut răpune
destinul ce-ți pîndi făptura
Și n-ai știut a-i scoate-n cale
și-a-l prăvăli de moarte, ura;

Ridică-ți din pămînt urechea,
în ora nopții, cînd te chem,
Ca să auzi, o! neuitată,
neiertătorul meu blestem.

TRIUMFUL

Îți împlini voința cumplitul crunt efort.
Neturburat de bine și rău, privești destinul
Și nu te mustră gîndul că tu ești asasinul
Viteazului din munte, întins, învins și mort.
Osînda fiindu-ți dată de-a crește îndoit,
Făcuși din tine două puteri adînci de ură,
Și luași în luptă partea mîndrită, cu căldură,
A celuia ce astăzi însemni c-a biruit.
Năvala,-ntîi, fu-nceată, tîrzie, într-adins.
Dar zi cu zi mai crude și mai necruțătoare,
Oștirile cu coifuri, pe căi cotropitoare,
Pămîntul de pedeapsă l-au rupt și l-au cuprins.
Strivișí în șapte zile ce-i zămislit în șapte.
Nu mai adie vîntul în parcuri, parfumat.
De țîțele femeii, rămase fără lapte,
Prunci orbi și muți, schelete și sluți ai spînzurat.
Albinele, din bozii, aduc la stupi otravă,
Izvoarele-năcrite-s și strugurii scămoși.
Ca să-ți ajungă ploaia, pune-n văzduh zăbavă,
Și norii-n chiagul serii curg vineți și băloși.
Nici o vioară nu mai pricepe să mai sune,
Chiar stelele, sfințite și pure la-nceput,
Au putrezit în bolta visărilor străbune,
Și zările, mîncate de mucegaiuri, put.
A năzuit un clopot să sune liturghia,
Și bronzul lui, ca scrumul, din turn s-a risipit.

Într-un avînt vremelnic voi şi ciocîrlia
Cu àripile smulse să urce-n răsărit.
Poate-n genunchi mai cauţi tîrzia îndreptare
Şi ceri smerit hodină la cerul tău pustiu.
E de prisos. Genunchiul de stei lipit ţi-l ţiu,
Şi biciul greu de plumburi şi noduri, pe spinare.
E de prisos. Izbînda, de veci s-a cîştigat.
Curata voie bună şi sfînta bucurie
Din lanţul de robie nu pot să mai învie
Şi să atingă cerul bătut şi-njunghiat.
Voinţa nu se teme de-acum de-o înviere —
Şi ca să nu mai cerce să fie fericit,
A luat în cleşte insul întreg şi l-a stîrpit,
Cu dreptul ce i-l dete sălbatica putere.

ÎNTÎMPINARE

Dormi la fereastra visului meu, ţară,
Al cărei lan a strălucit întîia oară
Cădelniţelor sufletului meu fierbinte,
Cu care ţi-am ieşit arzînd nainte,
Şi am călcat potecile lui Dumnezeu
Cu luare-aminte.

Prin gîndurile mele căile se ţes
Mereu, pe unde spinii mi-am cules,
De unde corbii-nvăluiţi de ploaie
Ridică
Pe àripe blestemul celui ce se-ndoaie
Şi face-ntîiul pas, în zori, cu frică.

Băteţi, feţi albi, în inimă la mine,
De care sînt duminicile pline
Şi holdele şi brazdele şi satul.
Cîntec şi joc,
Prin lumea sufletului meu vă faceţi loc
Şi fiţi-i zi cu zi aluatul
La frămîntatul suferinţelor cu foc.

HERUVIC

Tot ceasul îmi aduce un dar și-o jertfă nouă,
De vreme ce lumina primește să-mi lumine.
Cîmpia scoate-n brazde bijuterii de rouă
Și pomii pun coroane și nimburi pentru mine.

În giulgii clătinate se leagănă cu lacul
Făptura, pretutindeni de față și dosită,
A celui ce, cu firul de umbră și cu acul
Scînteii, îndesește pînza mereu pe sită.

Îmi crește-n suflet iarăși o strună de vioară,
Dar cîntecul în mine, tînjind să se deștepte,
Sfiios și șovăielnic și-acum ca-ntîia oară,
Răsună-n depărtare, mai sus și mai afară,
Ca-ntr-o vecie albă cu stîlpi și turle drepte.

Și, seara, învelindu-și grădinile cu crep,
Sînt altoit cu visuri, ca un ocean cu stele.
Nu știu culesul lumii de unde să-l încep,
Din cîte flori de aur mi-ajung pînă-n zăbrele.

Împrejmuit cu noaptea, aștept ca o făclie,
Înfășurată-n iederi și-n frunze de leandru
Și încă neaprinsă, la ora mea tîrzie,
În vîrf să mi se lase o stea din policandru.

ÎNCHINĂCIUNE

Viață de foc! ce faci în vatra noastră?
Te-năbușe chibritul și te sting
Hîrtiile-aruncate în flacăra-ți albastră.
Zalele noastre nu se mai ating
Să-și oțărască solzii lor, de tine.
Platoșa noastră n-a mai oglindit
Văpaia negurilor toate, pline
Din răsărituri și din asfințit.
Cînd păstoream cu turmele pămîntul
Și ne mutam ușori din loc în loc,
Și nu știam unde ne-a fi mormîntul
Și viețuiam cu zarea la un loc
Și ne sculam cu soarele deodată
Și ospătam pe-o margine de apă
Și ne urma vecia ca o roată
Și-aveam toiag și fluiere drept sapă
Și plug; și visul ne era pătul —
Atuncea ochii noștri zîmbitori
Nu căutau de subt învelitori
Petecul unui crepuscùl.
Necunoscînd hîrtie și cerneală,
Cîntecul nostru se-nălța cîntat,
Iar nesfîrșitul vieții nu era stricat
De un canon, un scris, o zugrăveală.
Unde purcezi? rosteam la despărțire
Și arătam cu brațul în apus,
În miazăzi, prin aburul subțire
Ce-l risipea cădelnița de sus.

În miazăzi, în miazănoapte,
Pe patru drumurile largi ale făpturii
Veneau cu noi, deasupră-ne, vultùrii,
Şi ugerii, alături, ai vitelor, cu lapte.
Necăutînd în turle şi oraşe
Unde se-nseamnă timpul cu-o bătaie,
Soroacele stau scrise în stelele urmaşe.
Şi ne simţeam acasă subt cer, ca-ntr-o odaie.

POTIRUL MISTIC

Iată-l cuprins în singura lumină
Ce-o altoieşte cerul pe pămînt.
De linişti mari cărarea lui e plină
Şi pasul lui e tînăr, drept şi sfînt,
Precum ar fi al codrilor de stele
Cînd s-ar mişca din loc, şi-n mers
Păstorul alb, ivindu-se-ntre ele,
Şi-ar face drum, păscînd, prin univers.

L-aşteaptă-n zări talazele de fier:
Nestrăbătuta lor întunecime —
Ce bat zăgazul limpedelui cer
Cu spaimă, hotărîre şi cruzime.
E o statuie de-ntuneric sfîntul,
Şi ochiul care să-l pătrundă
Nu l-a născut din lutul lui pămîntul,
Ca să-l ridice peste el şi undă.

Amfòră,-n jur cu-o antică pictură
Ce-şi aminteşte-n mùrmur c-a rămas
Plinul de umbră pîn' la gură,
Vas tămîios, pe-un fost iconostas,
Du-te, purtată-n soare cu mîndrie,
Pînă acolo unde-s zori de seară,
Şi varsă-te în bezna cenuşie
Întreagă, liniştită, solitară.

TU NU EŞTI FRUMUSEŢEA...

Tu nu eşti frumuseţea spiralelor candide.
În ochi tu nu duci moartea şi perlele lichide
În cari răsfrîng misterul văpăile livide.

Nici flori n-atingu-ţi fruntea spre dînsele plecată,
Nici pagini cu poeme rămase de-altădată
Nu se desfac nostalgic în dreapta-ţi inelată.

Tu nu cunoşti otrava gîndirii şi-a vegherii:
Fantasmele de fildeş, regini ale tăcerii,
Nu ţi-au suflat mirezme subt salciile serii.

Tu ştii că de cînd lumea e linişte şi pace,
Că drumul e pe care păianjenul îl face
Ţesînd în umbră caldă velurele să-mbrace
Subt cari stagnează ochii şi pletele-ţi opace.

Copil naiv! de-aceea te-ador şi te mîngîi
Cu faţa-nmormîntată ca-n floare de lămîi
În carnea-ţi netezită de buzele dintîi!

Şi nu-ţi şoptesc sonete, nici mituri nu-ţi îngîn,
Pe unde trece umbra acestui hoit păgîn.
Aplec eternitatea spre tine, şi rămîn

Cu ochi-închişi în zîmbet, copil abia-nflorit;
Cu fruntea răsturnată, cu visul risipit,
Ca o dantelă scumpă, pe trupu-ţi adormit.
Dar spune-mi, la crepuscul, încet, sînt fericit?...

PORTRET

M-am zămislit ca-n basme cu şapte frunţi şi şapte
Grumazi şi şapte ţeste.
Cu-o frunte dau în soare, cu celelalte-n noapte,
Şi fiecare este
Şi nu este.

Sînt înger, sînt şi diavol şi fiară şi-alte-asemeni
Şi mă frămînt în sine-mi ca taurii-n belciug,
Ce se lovesc în coarne cu scînteieri de cremeni,
Siliţi să are stînca la jug.

Am ochi ce bat alene ca apa.
Am lacrimile milei şi mîngîierea moale.
Un fulger negru îmi sîngeră pleoapa.
Ia seama: bruta de fier va să se scoale.

Vino, mîna mi-e caldă şi pură,
Să te dezmierd copilăreşte.
Du-mi-o la rană, du-mi-o la gură.
Spune — duhovniceşte, şopteşte.

Mi-a muşcat un dinte degetul mic
Şi-l otrăvi cu marea otravă.
Ţi-aduci aminte? Te-am cocoloşit
Şi te-am aruncat în lavă.

SFÎRŞITUL TOAMNEI

O! cine-ar zice că pe-aici
Au fost vreodată flori,
Privighetori,
Şi cărţi citite cu ochi mici,
În care latele panglici
Întorsu-s-au de-atîtea ori?

Şi totuşi, furăm doi mai ieri,
Strînşi braţ de braţ, gîngavi,
Ca doi bolnavi;
Şi-n legănarea celor seri,
Subt plopii negri şi severi,
Blînzi şi supuşi ca nişte sclavi.

Să plec! de-acuma sînt străin
Pe unde fură tei,
Pleşuvi şi ei!
Ceva ciudat, ca un destin
Mă-mpinge să mă-ntîrzii prin
Căzuta frunză din alei.

Aici, unde-a murit trecutul,
Mă plimb ca-ntr-un mormînt,
În care sînt
Legat s-ascult cum tace lutul,
Pe cînd în suflet toarce mutul
Regret, înfășurat în vînt.

PSALM

Vecinul meu a strîns cu nendurare
Grădini, livezi, cirezi, hambare.
Și stăpînirea lui se-ntinde-acum
Pîn' la hotarele de fum.
Soarele-apune zilnic și răsare
Într-ale sale patru buzunare.
Văzduhu-i face parte din avut
Cu-al zalelor de stele așternut.
Luînd și lumina-n țarcul lui de zestre,
O potcovi și-o puse în căpestre.
Din cer ia fulgeri, din pămînt grăsimi,
Adîncuri înmulțind cu înălțimi,
Și fostul meu vecin de țărm se ține
Vecin de-o vreme, Doamne, și cu tine.

Urechea lui, închisă pentru graiuri,
Cu scamă s-a umplut, de mucegaiuri.
Gingia moale, înțărcată, suge,
Ochiul pornește blînd să se usuce,
În pîntec spini, urzici și aguride
Dau știri de beteșugul ce-l ucide.
Creștetul gol poți să-l încerci
Puhav subt pipăit, ca pe ciuperci.
Și-i șubred ca o funie-nnodată,
Cu căpătîiu-n barca înecată.

Doamne, așa obișnuit ești, biet,
Să risipești făptura ta încet.
Prefaci în pulbere măruntă
Puterea dîrză și voința cruntă.
Faci dintr-un împărat
Nici praf cît într-un presărat.
Cocoloșești o-mpărăție mare
Ca o foiță de țigare.
Dintr-o stăpînire semeață
Ai făcut puțină ceață.
Zidind, schele-nalte și repezi ridici,
Încaleci pe lespezi cît munții melci mici.
Păretele-i veacul pătrat,
Și treapta e veacul în lat,
Și scara e toată vecia.
Și cînd le dărîmi, trimiți clipa
Să-și bată arìpa
Dedesubt.
Musca mută a timpului rupt.

VRACIUL

Am un bazar de zări și firmamente
De cioburi noi de lună și planeți.
Aștri defuncți atîrnă de păreți,
Împărecheați cu zeci de instrumente,

Tablouri fără dată, cărți, portrete,
Pendule-n care cucul s-a oprit,
Spade cu vîrful ars și ruginit,
Icoane, pajuri, chivote, stilete...

Am chei pe toate ușile-ncuiate,
Cîntare, cumpeni și măsuri
De prețuit cenușile necercetate
Din sufletul imponderabilei naturi.

Am site fine de cernut polenul
Împrăștiat cu-albinele pe bolți.
Unelte, cu-ascuțișuri și cu colți
Pentru găsit volumul, numărul și genul.

Corăbii ancorate-n cîte-o mare,
Orașe grămădite-n crepuscùl,
Cîmpii închise și pămînt destul,
Subt clopotele cîtorva pahare,

Hlamide albe, mitre şi coroane. . .
Pot unge papi, uzurpatori şi regi.
Neamuri pierdute şi vecii întregi
Stau condensate-n rînduri de flacoane.

Un semn, şi tîmpla cerului se-apleacă.
Un semn, şi uraganul s-a trezit.
Un semn, şi neamuri noi s-au zămislit!
Dar semnul mîna mea nu vrea să-l facă!

În farmacia mea atotlecuitoare
Aleanuri am la chinurile-abia simţite,
Misterioase şi nemaitămăduite,
Pe cînd prin jur se naşte lumea şubredă
şi moare.

Pe şesul negru cu lumini de ceară
Pot frămînta din tină şi scuipat
Un nou Adam, gigantic şi nerăzbunat.
Aştept, îngenunchiată, plebea să mi-l ceară.

Eu mă fălesc că nu vînd ca atîţia
Tezaurele mele. Nici nu ştiu
Dacă pe piaţă Dumnezeu cel viu
S-a ieftenit mai mult decît tărîţea.

Mormînt închis la zgomotul de-afară,
Contemplu-a cîrtiţilor bucurie
Lingîndu-şi puii cu idolatrie,
Băloşi, subt steaua mea polară.

DENIE CU CLOPOTE

Taci. Nu te mişca.
Din întunericul meu s-a deşteptat
Şi zboară-n văzduhul înstelat
Acvila amintirii.

O! nu turbura răsăritul.
De unde vine acvila albastră
De a crescut atît?
Mică-n cuib şi fără arìpi am lăsat-o.

Nu-s prin urmare-nstrăinat
Pe totdeauna de trecutul meu.
Mai e nădejde, mai e mîngîiere,
Mai colindă o umbră albă prin tăcere,

Norul ce mă răpise s-a spart!
Ploaie caldă! ploaie mănoasă!
Curgi, darnică pe ogorul meu,
Din care morţile sufletului
S-au deşteptat.

INTERIOR DE SCHIT

Sufletul tău e parc, de stîlpi, la rînd,
Cu stàtui albe, sus, pe fiecare,
Încremenite-n cîte o mişcare
Ce-a obosit în piatră şi s-a frînt.

Cînd pasul îmi purcede prin grădină
Furiş, ascult, în noaptea sunătoare,
Murmùre cu silabe de lumină
Şi vorbele de ceață şi răcoare.

De subt cerdacuri, răzimat în coate,
Oprit sfiios, tăcerea să nu-nvii,
Aştept să treacă stàtuile toate
În drumul lunii albe, cenuşii.

Pentru-ntunericul întins în tine
Am stele mici, pe care eu le pui
Să străjuiască-n lănci diamantine
Basmul tiptil şi trist din visul lui.

Cîte-o statùie îşi aduce-aminte
De locul ei adevărat
Şi se coboară strînsă în veştminte
Pînă la capul celui aplecat.

Întinde mîna, piatră, şi tihnit
Mîngîie-l-l cu palme de granit.

RUGĂ DE VECERNIE

În mine se deșteaptă o-ntreagă omenire,
Sînt cei ce-au fost pe vremuri, sînt cei ce sînt acum,
Cîte-o grădină veche, surpată-n suvenire,
Mi-aruncă dinainte belșuguri de parfum.

Și de la sfîntul palid, sfîrșit și blînd pe cruce,
La biciul ce-l izbește și-l sîngeră-n obraz,
Pe nesimțite nu știu ce-nvecinare duce
Și rînd pe rînd sînt unul și celălalt. Zăplaz

Între atîtea inimi ce bat cu toate-n mine,
Ca niște turle pline de clopote, n-a fost,
Nu este, n-o să fie și-n van va să suspine
Eroul meu din suflet de rîsul celui prost.

Și voia mea de bine, frumos și adevăr,
Îngăduie să-și ție și-acolo-n gînduri jugul.
Simțindu-mi spinii frunții ieșind cu răni prin păr,
Sînt cel dintîi porunca s-o dau: Aprindeți rugul,

Ca sfîntul în cenușă subt ochii mei să piară,
Ca dreptul să-și strecoare-n urechea mea scrîșnirea
Înmormîntat în lemne și-nvăluit în pară!
Și-n mine bate-n palme, mișcată, omenirea.

Ca un norod de pașnici și veseli asasini
Ce pregătesc dreptatea luminii viitoare,
Unii-nvîrtesc săcurea, ceilalți desfoaie crini,
Cu sufletele-n beznă și degetele-n soare.

Dar hotărînd privirea, de sus, pe umbra lumii
Un suflet se strecoară în mine ca o rouă,
Și-atunci visez cu gloata să bat poteca humii,
Purtînd în vîrful lăncii, spre cer, o stea mai nouă.

De unde vin aceștia? De unde-acești eroi,
Călăi, iobagi, apostoli, din noapte pîn' la mine?
De unde-această piatră cu fețe de noroi
Și scăpărînd cu focuri de-azur și de rubine?

Le sînt dator odihna ce pleoapa nu-mi atinge?
Le datoresc lumina și faptul crud că sînt?
Cu mine omenirea, Părinte, se va stinge?
Dă-mi pacea și răbdarea s-o caut și s-o cînt.

BLESTEME

Prin undele holdei și cîmpi de cucută,
Fugarii-au ajuns în pustie
La ceasul cînd luna-n zăbranice, mută,
Intra ca un taur cu cornu-n stihie,
Și gîndul meu gîndul acestora-l știe:

În împărăție de beznă și lut să se facă
Grădina bogată și-ograda săracă.
Cetatea să cadă-n nămol,
Păzită de spini și de gol.
Usca-s-ar izvoarele toate și marea,
Și stinge-s-ar soarele ca lumînarea.
Topească-se zarea ca scrumul.
Funingini, cenușă, s-acopere drumul,
Să nu mai dea ploaie, și vîntul
Să zacă-mbrîncit cu pămîntul.
Sobolii și viermii să treacă pribegi
Prin stîrvuri de glorii întregi.
Să fete în purpură șoarecii sute.
Gîngănii și molii necunoscute
Să-și facă-n tezaur cuibare,
Sătule de aur și mărgăritare.
Pe strunele de la viori și ghitare
Să-ntinză paianjenii corzi necîntătoare.

Întîi, însă, viața, bolind de durată,
Să nu înceteze deodată,
Și chinul să-nceapă cu-ncetul.
Să usture aerul greu, ca oțetul.
Să șchioapete ziua ca luntrea dogită,
Să-ntîrzie ora în timp să se-nghită,
Și, nemărginită, secunda
Să-și treacă prin suflet, gigantică, unda:
Pe sîrma tăioasă-a veciei, în scame
Și rumegătură să vi se destrame.
Gîtlejul, fierbinte de sete,
Să cate scuipat să se-mbete,
Și limba umflată-ntre buze
Să lingă lumina și ea să refuze,
Și-n vreme ce apa din șesuri se strînge,
Să soarbă-n mocirla copitelor sînge.
Și strugurii viei storși cu mușcătură
Să lase în gură coptură.
Coboare-se cerul, furtuni de alice
În cîmp să v-alunge cu stelele-n bice.
Despice-se piatra în colți mici de cremeni,
Vîrtej urmărindu-i pe semeni.
Odihnă cerîndu-i, pămîntul să-nțepe
Ivindu-se șerpii cînd somnul începe.

Pe tine, cadavru spoit cu unsoare,
Te blestem să te-mpuți pe picioare.
Să-ți crească măduva, bogată și largă,
Umflată-n sofale, mutată pe targă.
Să nu se cunoască de frunte piciorul,
Rotund ca dovleacul, gingaș ca urciorul.
Oriunde cu zgîrciuri ghicești mădulare,
Să simți că te arde puțin fiecare.
Un ochi să se strîngă și să se sugrume
Clipind de-amăruntul, întors către lume,
Celalt să-ți rămîie holbat și deschis
Și rece-mpietrit ca-ntr-un vis.

Cînd ura te-neacă și-ți scînteie-n oase
Să vrei peste mie, să poți pîn' la șase.
Necazul tău mare să dea voce mică,
Să urli, să n-auzi, să vezi că ți-e frică.
Iar ție, jivină gingàș gînditoare,
Să-ți fie șezutul cuprins de zăvoare.
Ficatul un cui să-ți frămînte.
Urechea să țipe și nasul să-ți cînte.
Să-ți crape măselele-n gură
Și dinții cu detunătură.
Să-ți pută sărutul, oftatul să-ți pută,
Mormînt cu mocirla stătută.
O unghie pe săptămînă
Să-ți coacă la cîte o mînă,
Și-n zilele de sărbătoare
Un deget și de la picioare.
De pofte să-ți sece obrazul,
De bube să nu-ți miști grumazul,
Să-ți iasă cocoașă
Și gîlci și cucuie-n cămașă.
Buricul, bubat din născare,
Să-ți sîngere subt cingătoare.
De glezne tîrîș să-ți atîrne
Ghiulele de capete cîrne,
Rînjite, scrîșnite și nerăzbunate:
Măceluri, osîndă, păcate...

MIEZ DE NOAPTE

Eu sînt acel pe care l-am visat,
L-am căutat și-am vrut să-l născocesc,
Ca prin gunoiul meu cel omenesc
Să treacă rază, ager și curat.

Acel ce-atinge neatins noroiul
Și poate duce drum și peste cer
Și să rămîie fier de este fier,
Rugina-n el să nu-și puie altoiul.

Să năzuiască-n marmură schimbare,
Singurătăți, de sus, de stalactit,
Fiind cu toate-n veac nepotrivit
Și àripile fiindu-i veșnic călătoare.

Eu știu tăcea cînd visul a murit,
Și-n toată clipa-nalț cîte-o statuie
Tăcerii, pe un drum ce suie
Neisprăvit.

DUHOVNICEASCĂ

Ce noapte groasă, ce noapte grea!
A bătut în fundul lumii cineva.
E cineva sau, poate, mi se pare.
Cine umblă fără lumină,
Fără lună, fără lumînare
Şi s-a lovit de plopii din grădină?
Cine calcă fără somn, fără zgomot, fără pas,
Ca un suflet de pripas?
Cine-i acolo? Răspunde!
De unde vii şi ai intrat pe unde?
Tu eşti, mamă? Mi-e frică,
Mamă bună, mamă mică!
Ţi s-a urît în pămînt.
Toţi nu mai sînt.
Toţi au plecat, de cînd ai plecat.
Toţi s-au culcat, ca tine, toţi au înnoptat,
Toţi au murit de tot.
Şi Grivei s-a învîrtit în bot
Şi a căzut. S-au stîrpit cucuruzii,
S-au uscat busuiocul şi duzii,
Au zburat din streaşina lunii,
Şi s-au pierdut rîndunelele, lăstunii.
Ştiubeiele-s pustii,
Plopii-s cărămizii,
S-au povîrnit păreţii. A putrezit ograda...

Ei! cine străbătu livada
Şi cine s-a oprit?
Ce vrei? Cine eşti,
De vii mut şi nevăzut ca-n poveşti?
Aici nu mai stă nimeni
De douăzeci de ani...
Eu sînt risipit prin spini şi bolovani...
Au murit şi numărul din poartă
Şi clopotul şi lacătul şi cheia.

S-ar putea să fie Cine-ştie-Cine...
Care n-a mai fost şi care vine
Şi se uită prin întuneric la mine
Şi-mi vede cugetele toate.

Ei! Cine-i acolo-n haine-ntunecate?
Cine scobeşte zidul cu carnea lui,
Cu degetul lui ca un cui,
De răspunde-n rănile mele?
Cine-i pribeag şi ostenit la uşă?

Mi-e limba aspră ca de cenuşă.
Nu mă mai pot duce.
Mi-e sete. Deschide, vecine.
Uite sînge, uite slavă.
Uite mană, uite otravă.
Am fugit de pe Cruce.
Ia-mă-n braţe şi ascunde-mă bine.

BUNA VESTIRE

Dragă mamă, dragă mamă,
Pînza iar mi se destramă.
Sufletul și-acum mă doare,
Trupul iar, în cingătoare,
Brațul mi se lenevește,
Fusul scapă dintre dește,
Firul răsucit, din furcă,
Mi se-nnoadă și se-ncurcă,
Acul floarea vrea s-o-nceapă
Și se-ntoarce și mă-nțeapă.
Dau s-aleg și dau să cos
Și-mi iese lucrul pe dos.
Ochiul udă în neștire
Borangicul cel subțire.
Gîndurile mi-s amare
Ca izvoarele de sare.
În tot ce vreau și gîndesc
Aiurind mă pomenesc.
Mamă dragă, mamă dragă,
Parcă-mi crește-n sîn o fragă.
Am fost vinerea la schit:
M-am rugat și m-am smerit.
Ce să cred și ce să fac,
Cu mine ca să mă-mpac?
Mă simt pe la înnoptat
Ca un zarzăr scuturat,
Încleștat în rădăcină
De-o zvîcnire de rășină.

Și-uneori sînt ca o cracă,
Singură care se-apleacă,
Singură ce se frămîntă,
Singură plînge și cîntă,
Singură se încovoaie
De un gînd ascuns de ploaie,
Ca o pasăre în foi.
Dragă mamă, îmi năzare
Că din brîu, pe la-nserare,
Înviem și sîntem doi.

LINGOARE

Fata noastră e bolnavă,
Fata mea și-a dorului.
În vîrful piciorului
A-nțepat-o cu otravă
Spinul prins de crini și laur.

Fată, nu ți-am spus să pui
Ghetele cu bot de aur,
Șesu-n turn să ți-l încui,
Să-ți farmeci cărările,
Să te joci cu Duhul Sfînt
Și numai cu zările
Să te reazimi de pămînt?
Nu ți-am spus eu, la călcîi,
Să pui floare de sulfină
Și, ca steaua, să mîngîi
Ghimpii, spinii cu lumină?
Să fii floarea ce-și desparte
Frumusețea de țărînă
Și sleiește sus, departe,
Viața ei de-o săptămînă?
Nu ți-am spus, seara și-n zori,
Toate, de cîte trei ori?

(Fata zace-n pat bolnavă,
Gingașă și somnoroasă,
Ca pe-o tavă
De argint, o chiparoasă.)

Căci nu fui de la-nceput
Ca să te fi fost făcut,
Eu, cu degetele mele,
Din luceferi și inele!
Ți-aș fi pus, ca să nu suferi,
Pleoape smulse de la nuferi,
Ochi cîte un bob de rouă,
Licurici în lună nouă.
Sînii, ca doi pui de mierlă,
I-aș fi pus în cîte-o perlă.
Și de fiece obraz
Un rubin ori un topaz.
M-aș fi dus să-l văd cum țese
Soarele prin frunze dese,
Cum izbește-n piatră rîul
Și s-ascult cum crește grîul,
Cum își pune largul vînt
Aripile pe pămînt.
Și din tot acest știut
Ceas cu ceas te-aș fi cusut,
Și drept suflet ți-aș fi pus
Sabie cu vîrf în sus.

Dar de stai și te gîndești,
Mai bine să fii cum ești,
Să te-nțepi, să te strivești
Prin bucate pămîntești.

RUGĂ DE SEARĂ

Infinit! Infinit!
Adună-ți bolțile deodată
În vuiet prelungit.

Demonic Infinit!
Descinde-n mine cum descind
Tenebrele în schit,
În care sunete se-ntind
Dintr-o cupolă spre zenit,
Stropită-n creștet cu argint.

Cu tine dorul am
Să fiu răsplămădit și șters
În slava mea de miligram
De praf, suflat în univers.
Și dă-mi virtutea unui bram,
Pămîntu-n vrăji să ți-l destram.

Să-mi fie verbul limbă
De flacări ce distrug,
Trecînd ca șerpii cînd se plimbă;
Cuvîntul meu să fie plug.
Tu, fața solului o schimbă,
Lăsînd în urma lui belșug.

O! dă-mi puterea să scufund
O lume vagă, lîncezîndă.
Și să țîșnească-apoi, din fund,
O alta, limpede și blîndă.

Și-nghite-mă întreg, în haos,
Umil, senin și mulțumit
Că las în urma mea repaos,
Și-o foaie nouă de adaos
La cartea veșnicului mit,
În care visul mi-e strivit
Ca un vlăstar de mărgărit.

APĂ TRECĂTOARE

Zămislită nu se știe pentru ce mîhnirii noastre,
Ai s-ajungi, fărîmă rece, curgătoare unde-albastre.
Îmbrăcată cu arșița ce te-așteaptă-n zori de mai,
Vei fi troacă și oglindă, boturilor de buhai.
Luciul tău, prin blèstem tainic, înghețat în umbra
morii,
Va tăia din dungă luna și cresta din zbor cocorii.
Înșirînd minunea firii cu grosimea-ți de mătase,
Fundul mărilor de ceruri îl vei înnădi și coase;
Și numit Danubiu, Argeș, Tibru, Gange
sau Teleajen,
Ne vei legăna grădina-n pînze albe de păianjen.
Tot călătorind vei pune șesurilor, peste țară,
Așternuturi vii de salbe, împrejururi de brățară,
Și-n pămînt, arat sălbatic și-apărat încins
cu fierul,
Brazde-n lungu-i de luceferi, îngropînd în maluri
cerul.
Prin salcîmi plecați și sălcii, mulțumit
că te atinge,
Sînul mumelor voinice îl vei mîngîia și linge.
Gîștele cuprinde-le-vei pe subt àripi și vei duce.
Se va coborî prin tine turla răzimată-n cruce.
Plumbul tău cu fețe multe va sticli ca un vitrou
Care-n fiecare petec scăpăra un soare nou.
Și cînd mintea mea croiește un tipar
mai lesnicios,
Începînd întotdeauna lucrul cu temei, de jos,

Tu răstorni așezămîntul, și o lingură de apă
Mă învață că se poate munca și de sus
să-nceapă.
Înviată-n miezul nopții, dusă lin pe mîini
de umbră,
Tu ești, fir de pisc și haos, ca o rază care umblă.
Ce stihii străbați, streine de gîndirea mea
mirată,
Ce comori nepipăite nici de visuri niciodată,
Mărturia mi-o aduce, într-un tremur ca de jar,
Licărul neprins de sculele-a nici unui argintar.
Însă de tresar în tine ochii-atîtor mari mistere;
De te-ai strecurat prin cuibul tainicelor giuvaere;
De-ascultași de ruga nopții, care-ți descîntase ființa
Ca să-și mîngîie cu tine sihăstria, suferința;
De-ți ieșiră-n drum troiene de vecii și piatra
moartă,
Care trebuie-n strîmtoare biruită-ncet și spartă,
Tu putuși întoarce hora-mpotrivirilor și-a humii
Și ieșiși măruntă, sfîntă, sprintenă, din legea
lumii,
Făr'a pierde nici un fulger, nici o za de curcubeie,
Mișunînd în vălvătaia insului tău de scînteie.

Giulgii de lumină albă calul nostru va să pască,
Și pe giulgii cortul nostru creasta va să-și hotărască.
Eu, ca să-mi aduc aminte de adînc și nesfîrșit,
Între două șesuri limpezi am oprit și-am poposit.

STIHURI

N-ar fi mai scumpă vremea sleindu-se-n tăcere
Decît bătută-n clopot de glas fără durere?
Nu-i mai de preț arama, ce încă nencercată
Așteaptă-n fundul lumii să fie căutată?
În visul ce ne-nalță uniți, deasupra noastră,
De ce nu s-ar deschide doar pleoapa ta albastră,
De ce n-am simți numai ce nu se poate ști
Și gîndurile noastre mereu le-am obîrși?
Înmormîntează-ți graiul oprit, subt sărutare,
Și lasă-ți singur trupul, cu albele-i tipare,
Învăluit de umbră, el singur să murmùre,
Ușure ca o frunză, adînc ca o pădure.
Să viețuiască singur în haosul de forță
Ce te trimite nouă prăpastie și torță.
De ce n-ai fi voluta topită, de tămîie,
Și singură mireasma, din tine să rămîie?
Drept pildă ia vecia ce-și mînă-n mări uscatul
Și tăinuiește-n raze potecile și leatul.
Și fii-ne iubită în rostul tău sublim
Și fii-ne mai scumpă prin cele ce nu știm.

Aprinde-ți două umbre de fiece lumină,
Fii nouă deopotrivă și soră și străină.
Fii ca o apă pură, în care se ascund
Nămolurile negre cu pietrele la fund.
Fii cîntecul viorii ce doarme nerostit,
Smaraldul care încă pe mîini n-a strălucit,

Poteca-n palma țării, ce nu e încă trasă
Și poate duce-n ceruri sau poate-ntoarce-acasă.
Fii arborele încă nemistuit cenușă,
Ce ne arată vîrsta minunilor la ușă.
Și dacă taina-n tine ar fi și fără preț,
Deși pustiu bordeiul nu-ndeamnă pe drumeț
Din depărtări, și-acesta, gonit de rătăcire,
Nu-și pune pe o creangă bordeiu-n suvenire?

Priveghe dară visul din noi să-l împătrești.
Fă-i început de coardă din fiecare dești.
Fă-i pirostrii ivoriul fierbinte-al unui trup
Cu amintiri de marmori și cu miros de stup.
Nutrește-ni-l cu ce e în tine întărire,
Cetate de altare, izvor de omenire!
Dă-i lapte de ești mumă, dă-i sînge, curtezană,
Și inima-n curvie ți-o fă de Cosînzeană.

Priveghe însă visul, stăpîn peste durată,
Să nu se depărteze de oameni niciodată.
Și cînd ne ții puterea pe brațul ce ne leagă,
Simțind subt sărutare culcată lumea-ntreagă,
Iubirea ta să fie asemeni unui rit,
Ca sufletul din rugă să iasă-ntinerit.

ZĂPADĂ

Fulg limpede şi pur,
Te-aştept să te scobori,
Petală de pe flori
Sădite în azur.

Azurul se încheagă
Să facă iernii salbă.
E-o trudă-n bolta-ntreagă
Să-ţi facă finţa albă.

Dar ajungînd la noi,
Cu steaua şi cu luna,
Tu treci întotdeauna
Şi laşi în lut noroi.

SCHIVNICIE

Subt povîrnişul caselor de şiţă
Întîrzia din ceruri o şuviţă,
Oprită-n marea moartă a nopţilor din sat,
De-o cracă neagră de potop uscat.

Turmele albe de azur şi foc
Încet s-au strămutat din loc.
S-a răsucit lumina-n sine ca zuluful.
Cerul, dezumflat, şi-a strîns burduful.

Vînt e? Geamăt e? Agonie este?
Spaimă liniştită stăpîneşte preste.
Al cui e glasul mare care bate?
Au vine din Psaltire? Au vine din cetate?

Dropii de beznă se tîrăsc îngenunchiate.

RĂZBUNARE

Din vălul nopții rupi o stea:
O guști și-o scuipi cînd strălucea.
Cu mîna bălăcind în undă,
Strici luna rece și rotundă.
Din valuri îți croiești stihare,
Scăldîndu-te-n lumini de mare.
Culegi grădinile de flori,
Le-nmănunchiezi și le omori.
Te-nfășuri între corzi și harpe
Și de viole mute, șarpe!
Și-n fiecarele din noi
Știi să strecori chei mici și moi.

Diavole, jocul tău ajunge!
Pan te-a trîntit și-acum te-mpunge.

ÎN GOLF

Departe, prin suflet, prin zare
Alb crește din lac,
Deschis în tăcerea cea mare,
Un templu, din veac.

Oglinda lui nici o lopată
Și luntre n-ating niciodată,
Nu cleatină vînt.
Nu-i țărm, nu-i pămînt.

Uitată-n lumină sihastră,
Ogiva sticlește pustie
De-o flacără fostă albastră,
Ajunsă în gol cenușie.

SUIŞ

Tu eşti asemeni celui care
Te-a frămîntat, te-a căutat şi născocit,
Şi semn izbit în tine-a-ncremenit
De sabie biruitoare.

Aceluia ce-atinge neatins noroiul
Şi poate duce drum şi peste cer,
Printre aramă, cremene şi fier:
Giganticul, molatecul, vioiul.

El năzuieşte-n lespede schimbare,
Singurătăţi, de sus, de stalactit,
Din veac cu toate fiind nepotrivit
Şi àripile strînse fiindu-i călătoare.

Tu ştii tăcea cînd este de tăcere
Şi-n toată ora-nalţi cîte un turn
Arhanghelului mare taciturn,
Neliniştit de greaua lui putere.

Ştii suferì, iubi şi mîngîia,
Îndepărtat de oameni şi de tine,
Dar bucurii tînjite şi suspine
Nu aburesc oţelul şi sticlirea ta.

VOCI

Tot sufletu-i un clopot mişcat în vînt pe toarte.
L-auzi printre utrenii sunînd în ceasul vieţii,
I-asculţi bătaia moale, a unuia, departe
Şi depărtat în brumă şi noaptea cu drumeţii.

Îl ştii şoptind în zarea durerilor trecute
Şi, drept ecou, răspunde o şoaptă de regret,
Şi suferinţa veche pe cea de-acum se-ascute
Şi simţi cum vine zilnic ecoul mai încet.

Ţi-ai rechemat grădina din timpuri, deşteptată:
Duminici în cîmpie, zorele pe zăbrele,
Cămeşile sumese şi umbra lor curată,
Şi-un zmalţ în geamul casei, din liniştea din stele.

Sunaţi în amintire, voi, suflete, pe rînd,
Cîte-aţi trecut prin mine şi cîte-aţi mai rămas,
Cîte v-aţi stins de-a pururi şi cărora un gînd
Sau licăr de lumină vă ţine loc de glas.

Cînd sufletele toate de tot vor fi tăcut
Va mai rămîne, poate, un clopot viu la poartă.
Cine-o veni atuncea din vechiul tău trecut
Să sune-n întuneric şi-n timp cu mîna moartă?

CREION

Luna umblă printre case
Îmbrăcată-n ceață fină.
Ornicele bat la șase.
Fiecare-i lună plină.

Noi ne ducem printre luni,
Filosofi și domnișoare,
Culegînd prin foi de pruni
Stele albe, mărțișoare.

Îmbătîndu-se cu ochii
Își întoarse capul, una,
Sprintenă prin faldul rochii.
Și atunci bătu și luna.

PSALM

Ca să te-ating, tîrîș pe rădăcină,
De zeci de ori am dat cîte-o tulpină,
În cîmp, în dîmb, în rîpi și-n pisc,
Viu cînd mă urc, și trist cînd iar mă isc.

Am fost un pai și am răzbit în munte,
Molift înalt și mîndru că pui punte
Pe creștete, din lume către veac.
Și-am ascultat bătaia-i de tic-tac.

Hrănit cu piatră și-adăpat cu vînt,
De-a fi-n vecìi o streajă mă-nspăimînt.
Mi-e foame de nisip și lut
Și dor de apele din care n-am băut.

M-aș umili acum și m-aș ruga:
Întoarce-mă, de sus, din calea mea.
Mută-mi din ceață mîna ce-au strivit-o munții
Și, adunată, du-mi-o-n dreptul frunții.

SONET DE IZBÎNDĂ

Izbînda strînse-alături vitejii la festin,
În platoșe, subt coifuri, cu suliți și topoare.
Și zalelor frecate din nou, licăritoare,
Li se stropea oglinda cu picături de vin.

Voinicii apărară fruntarii și ogoare
De fala cîte unui străin sau nestrăin,
Și-i retezară capul cu ochii de venin,
Și-i puseră zăbală-n gingii sîngerătoare.

Toți ațintesc cu pizmă pe cruntul căpitan,
Căci fiecare-n sine de spada lui se miră;
Porunca lui temută smeri și pe Satan.

Dar ăst fără de teamă flăcău biruitor,
Se uită-n fundul cupei ce buzele-o goliră
Și sfărîmînd-o-n palmă răcnește:
— « Vreau să mor! »

CEI DOI ORBI

Mergîndu-și Domnul drumurile sfinte,
Doi orbi ieșiră Domnului nainte.
Legați de braț și spînzurați în bîte,
Păreau, iscați din depărtare,
O plăsmuire cu-arătări urîte,
Cu coarne, cu spinări și opt picioare.

Născuți în beznă ca-ntr-un mîl de apă,
Ei au rămas încătușați de-o groapă
Și s-au tîrît și-au dibuit domol,
Ca mărăcinii fără de tulpină
Pe-o nentreruptă margine de gol,
Între lumină și-ntre rădăcină.

— « Mîntuitorule! strigară cît putură,
Trimite orbilor căutătură.
Spintecă gloata cu cuvîntul,
Că ne strivesc bolnavii și ne ceartă,
Și poruncește a cădea pămîntul
De pe lumina ochilor-ne moartă. »

Isus întinse mîna, și
S-a luminat lumea de zi.

POTCOVARII

Cu nările-n părete, un şir de armăsari.
Cu jarul subt ciocane, un pîlc de potcovari
Par de la brîu la scule de zece ori mai mari.

Pe nicovală fierul ia chipul cuvenit,
Şi faurul cel negru şi roşu-i mulţumit
Potcoava pe copită că drept s-a potrivit.

De-acum şi armăsarii-n povară, cîte doi,
Vor căuta cu sete văpaia din noroi,
S-o scapere pe cremeni cu colţi pătraţi şi noi.

Un faur din bătaie ciocanul şi-l opreşte,
Căci un cărbune braţul i-l muşcă şi-l ciupeşte.
Îl ia, ca pe un purec, din loc, cu două deşte.

PLOAIE

N-am auzit-o, parcă, de mult. . .
O ascult.
Năduşala nopţii curge pe geamuri.
Plouă-n golurile din ramuri.

Aş voi să găsesc o asemănare
Şi caut în zgomote şi mùrmure,
În viori, în naiuri şi ghitare
Ecoul nedesluşit şi turbure.

Noaptea s-a-ntunecat cu alte nopţi în fund,
Şi din noapte-n noapte, nopţile urzite
Cern ploaia ca nisipul mărunt
Cu nişte site.

Gîndul, ajuns în flacăra lui de ploaie tîrzie,
Se face palid şi descreşte ca o făclie.
Fereastra e cernită de un fag
De care-atîrnă noaptea neagră, toată,
ca un steag.

Nu-i șuierul săbiilor ce se ascut
Și-al spadei ciocnite de scut.
Nu e bătaia inimii. Nu-i
Turnul și ornicul lui
În care timpul colinse.

E parcă sufletul tuturor oștilor învinse.

MAICA SCINTILA

Mîna Maicii Scintila de la ușe
Îi moale ca o mînușe.
Ochii lungi ai Cuvioșiei Sale,
Ca niște migdale,
Cu pleoapele apropiate
Dorm pe jumătate.
Sîngele candelei obrazului e de undelemn.
O Madonă de majolică. Un crucifix de lemn.
Un surîs de înger întristat
A trecut, i-a zburat
Ca o columbă, pe dinainte.
Pasul, nesimțit în veștminte,
Vrea tot mai încet să o ducă,
Imaterial și lin, de nălucă.

Florile și fluturii au rămas într-un vis
De stingere în aghiezmele din Paradis.
Nimic nu mai lucește și cîntă.
De dincolo de zarea sfîntă
Se-aude-abia corul cetelor sfinte
Cu peruci de aur și cu încălțăminte
Ușoară, de catifea stelară.

Maica Scintila înghiaţă,
La uşa şcolii de o viaţă,
Descuie şi încuie, deschide şi închide
Cu chei palide şi livide.
Cunoaşte toate domnişoarele mititele
Care poartă pe Hristos între mărgele,
Şi pe cele care s-au măritat,
Cu diplomă şi certificat.
Maica mai descuie uşa din coridor
Fetelor fetiţelor.

Maică tristă, maică suavă,
Eşti bolnavă
De seninătate şi slavă.

HAR

Îmbrăcaţi în straie de iască
Sînt gata cartofii să nască.
S-au pregătit o iarnă, de soroc,
Cu cîrtiţele la un loc,
Cu întunericul, cu coropijniţa şi rîmele,
Şi din toate fărîmele
Au rămas grei ca mîţele,
Umflîndu-li-se ţîţele.
Auzi?
Cartofii sînt lehuzi.
Ascultă, harul a trecut prin ei
Virginal, candid şi holtei,
Dumnezeieşte.
Cel-de-sus şi din veac binevoieşte
Să-şi scoboare sfintele scule
Pînă la tubercule,
Şi pentru negul cartofilor cald
Face descîntece, ca pentru smarald.
Într-o noapte
Li s-au umplut straiele cu lapte
Ca să-şi hrănească un pui
În fiecare vîrf de cucui.

CÎNTEC DIN FRUNZĂ

O să-ți spui un basm cu copacii goi
Care țipă noaptea în vale la noi.
Cuiburi de cioci,
Veverițe flămînde, melci betegi în găoci.
Valea se vaetă toată
Și tu n-o auzi niciodată.

O să-ți spui... Mă frămînt pe moșie.
Cît mi-e de dragă nimeni n-o să știe.
Aș vrea să fiu mai mic, să fiu vrabia ei bucurată.
Îi sînt ca un copil și-i sînt ca un tată,
Și-i sînt ca un rob și ca un stăpîn, de rob ce-i sînt.
Tu nu vezi crîmpeiul ăsta de cer și pămînt.

O să-ți spui multe povești. Ai s-alegi.
Dar pe nici una nu ai s-o dezlegi.

TIMPURI

Uite-ți trecutul în palmă... Te gîndești...
Atîtea povești —
Cînd le-ai citit,
Fără-nceput, fără sfîrșit
Și cu sfîrșitul la-nceput?
Seamănă măcar a trecut
Crîmpeiele acestea
Ce par să urzească povestea,
Icoanele șterse, în care umblă
O umbră de umbră?
Ape fără oglindire,
Sfoara pîraielor subțire
Care-ntr-o dîră se zbate
Pe păturile otrăvite ale albiei uscate?
Nisip, cenușe și lut
Sînt un trecut?

Un talaz se frămîntă,
Zguduie marea frîntă,
Rupe unda și viscolul de alge
Și nu se sparge!
Se îndulcește, alunecă, se strecoară, adoarme.
Fără năvală, fără să se sfarme.
Hultanul a cerut boabe de sînge.
Leagă-i rana, nu i-o strînge,
Și pliscului, cînd i se deschide,
Dă-i boabe de stafide.

FĂCLII

Făclii și candele la rînd,
Stinse, aprinse, fumegînd.
Catapetesme, bolți, iconostase,
Acoperite cu praf de mătase.
Cartea veche singură se răsfoiește,
Învățată de boantele degete
Cu măciulii grele și groase,
Ale schivnicilor, la liturghii și parastase.

De marginea foilor de jos,
Treiburicele închinăciunii s-au ros.
Și au lăsat pe foi
Foițe de piele, mai vechi și mai noi.
Amestecată cu cafeniile rămășițe de moaște,
Slova, de multe ori sfințită, greu se cunoaște.

Noaptea, cotrobăiește la strană și în altar
Un strigoi de ieromonah cărturar
Cu fața și barba săracă
În dulamă de aburi. Și, iacă,
Sînt închiși toți în anii tăi, în trecut!
I-ai trăit? Ți s-a părut?

BĂRĂGANUL

Ții firea ta de la pămînt.
Dai tuturor cu jurămînt
Un petic de brazdă și-o groapă.
După ce le-ai dat pîine și apă
Li le iei înapoi
Și-ți hrănești buruiana țăpoasă și pepenii goi
Îndoit,
Cu mîzgă trăită și suflet dospit.

În sufletul tău sufletele lor,
Ale tuturor,
Se aștern ca rufăria moale
În sertarele goale
Teanc. Năframe, tulpane, barișe
Cu croiala piezișe.

Dintr-o viață, a rămas curată
O batistă pătrată.
Dacă s-o topi și batista, or să rămîie
În dulap, încuiate, miezuri de lămîie,
De pelin, de calomfir, de clematite,
Plămădite.

Cînd nu mai are timpul nici trup, nici os,
Vîntule, îmi cunosc neamurile și strămoșii
după miros.

O ZI

Ziua de ieri s-a ținut după mine, crezînd,
Ca un cîine flămînd,
Că e legată cu ceva, cu vre o curea,
Cu vre o frînghie, de viața mea —
Și la o răspîntie cu statùi
S-a întors, văzînd că nu-i.

S-a pierdut neputincioasă și pribeagă
După ce vremea întreagă
M-a urmat, pas cu pas, pînă azi
La amiazi.

Cine și-a pierdut o zi cît o viață
S-o caute repede. Se înnoptează. Se lasă ceață.

PRIVEGHERE

Nu-nchide ochii, nu adormì.
Ceasul e pe-aproape, pe-aci.
Trebuie să treacă.
Poate cam pe la toacă,
Poate cam între vecernii și utrenii,
Cam după amurgul cu mirodenii,
Pe la greieriș,
Cînd își ivește din papuri, furiș,
Luna creasta.
Cam pe vremea asta.

Ia seama bine.
Ceasul o singură dată vine.
Bagă de seamă.
Nu tăcea dacă auzi că te cheamă.
Spune-i ceasului: — « Ți-am auzit àripa de scrum,
Cată-ți de drum ».

Vezi ușile să-ți fie încuiate,
Ferestrele ferecate
Și poarta de la ogradă.
Că or să vie grămadă
Și sfintele femei,
Care se vor înălța din călcîie cîteștrei,
Cu făclii de ceară
Pînă la geamuri, ca să ceară
Trupul tău adormit.

Strigă: — « Nu-i adevărat! Nu sînt răstignit!
Dovadă pălmile și tălpile mele. »

Și pune cîinii pe ele.

SFÎNTULE

De cîte vremuri ți-l tot ții închis
Nu știu ce ai, viață, vis,
Bine, rău,
În strînsul pumnului tău?

Ții în mînă fum, cenușe, foc?
Ți-am descîntat-o ca pe un ghioc,
Sfîntule,
Pămîntule.

Nici cîntecul, nici ruga n-au descremenit
Zaua de granit.
N-au dezlipit deștele
Nici dălțile, nici cleștele.

Tu ești, oare, Sfinxul din poveste
Care știe ce este și ce nu este,
Dincolo de literă și pravilă,
Negură, namilă?

Umblă omul, vîntul și fiarele
Să te rîcîie cu ghiarele
Vii.
Nici nu simți, nici nu știi.

UN CÎNTEC

Țesînd mătasea, în urzeală
Am prins fir, din stea, de beteală.

Țesînd cînepa și lîna creață
Am prins cîlți și zdrențe de ceață.
În fuiorul de in s-a strecurat
Un tighel de sînge-nchegat.
Și dac-am țesut cu timpul clipa
Mi s-a prins în furcă aripa.

Doamne din Cer,
Sînt nepriceput ce să cer
Pe borangic, pe dimie și pînză.
Datornicii vor să mi le ia, să le vînză.

Mai am ascunse două covoare
Care nu sînt pentru feluri de picioare
Și niște cămeși, niște fote și niște bete
Care nu sînt nici pentru muieri, nici pentru fete.
Erau pentru trupul nou al Sfintei Mării,
Pentru cînd va trece cîmpul prin bălării.

Le păstrez la mine,
Însă ca pe niște odoare străine.
Le-am muncit
Dar nu le-am iscusit.
Le-am lucrat, nu le-am făcut.
Am fost ca un ostenitor mut
Care-a grăit și nu și-a dat seama:
Eu am prins numai războiul și scama.

Pot eu, Isuse, răbda
Să văd deasupra sfintelor odoare
Crucea ta,
Semn de vînzare?

DE DINCOLO

Şi-a răzimat scară
Drept, cu coarnele afară,
Şi s-a suit abea
Pînă la o stea,
Să-şi facă loc de căpătîi.

Şi ajunse-n ceruri cel dintîi.

Scuturarea frunzelor nu l-a îngropat,
Vîntul nu l-a înecat,
Îngheţul nu l-a-mpietrit,
Întunericul nu l-a înnegrit.

În turlele rămase jos
Clopotele spînzurau de prisos
Cu funiile de pulbere, scufundate
Ca nişte feştile arse pe jumătate,
În drojdiile nopţii uleioase.

Steaua tocmai scăpărase.

Slova se isprăvise
În mucegaiul poruncilor scrise.

Timpul otrăvit, răzimat de morminte,
Nu-şi mai aducea aminte.
Se tîrau pe pămînt sufletele, cenuşile.
La biserici, la case, la toate uşile
Se chinuia să moară, de şapte
Nopţi, un copil călcat de noapte.

TOAMNĂ DE SUFLET

Zilele albe, iată, au început să plece,
Ca niște bărci tăcute, pornind fără lopeți.
În țărm se face seară, și steaua-n cerul rece
Păzește cripta nopții cu candeli și peceți.

În șirul vieții noastre întreg, se face seară,
O seară fără sunet, nici vînt, nici amintiri.
Ieri a plecat o barcă, azi alte bărci plecară,
Convoi de goluri strîmpte pe undele subțiri.

De-ar răsuna în lume măcar un glas de goarnă!
De s-ar clăti pe lume un singur larg talaz!
Nu. Nemișcată-n margini, lumina se răstoarnă
Și, ca să cînte, streaja de sus și-a luat răgaz.

De-aș fi un stei de peșteri, cioplit cu dalta-n lung,
Aș sta s-aștept cu tihnă, culcat pe-o muche
dreaptă,
Cele din urmă mute vecii să le ajung,
Cu templul în spinare, cărui slujesc de treaptă.

MĂ UIT

Mă uit în cer, mă uit în pămînt.
M-am întrebat cine sînt.
Gînduri se duc, vin
Din vînt, din senin,
Ca niște pasări rotunde.
Încotro? De unde?

Glasuri mă strigă cu nume străine.
M-ați chemat pe mine?
Sînt eu cel căutat?
Mi se pare că vîntul s-a înșelat.

Cîte puțin sînt dator
Fără să-mi fi dat nimic, tuturor —
Și lemnului uscat, și bălții stătute,
Și florilor, și pietrelor, și vitelor bătute,
Și oamenilor din răstignire.
Cu ce să plătesc nefire și fire?

Sîngele meu nu-i al meu.
Mi-e teamă să zic « mie » și să zic « eu ».
Cu ce fel de drept
Mi-aș umfla bîrnele din piept
Și mi-aș întinde pe zarea
Toată, spinarea?

Ce martor aş întreba
Ca să-mi răspundă întrucîtva
Măcar dacă sînt?

Mă tot uit în cer, mă tot uit în pămînt,
În baltă şi stuh
Şi adînc în văzduh.

CÎNTEC DIN FLUIER

Inima mi-e drumul cu ploile,
Mi-e drumul cu praful şi oile,
Drumul sterp dintre copaci,
Mi-e via strîmbă pe haraci,
Mi-e satul cu cîinii, mi-e bătătura,
Cenuşa din brazde şi arătura.
Mi-e cireada care paşte pămînt,
Mi-e cîrdul de ciori din vînt,
Mi-e bivolul sculat din noroi
Cu capul greoi
Şi care se uită în golul mare.

În toate inima bate şi tresare,
În pruncul tăvălit de lingoare,
În slăbănoagele lui mădulare,
În stolul de muşte
Tăbărîte să-l muşte.
N-am iaz curat
De adăpat.
Vitele mele-n păşuni
Rumegă tăciuni şi rugăciuni.
Caut izvorul cu undele noi
Şi sorb din borş de noroi,
Mocirlă şi zmîrc.

Mi-e inima și-n cocostîrc
Și în săgeata-i vînătă din cer,
În fierăstrăul de fier
Al mărăcinilor de pe mormintele pustiei,
În șoarecii de cîmp ai stihiei,
În viespe și în tăun.
Cîntecul nu e bun,
Cuvîntul e oftat,
Brațul tărăgănat,
Moleșită arìpa.

Mă bate vremea, mă bate ziua, mă bate clipa.

DE-A V-AȚI ASCUNS...

Dragii mei, o să mă joc odată
Cu voi, de-a ceva ciudat.
Nu știu cînd o să fie asta, tată,
Dar, hotărît, o să ne jucăm odată,
Odată, poate, după scăpătat.

E un joc viclean de bătrîni
Cu copii, ca voi, cu fetițe ca tine,
Joc de slugi și joc de stăpîni,
Joc de pasări, de flori, de cîni,
Și fiecare îl joacă bine.

Ne vom iubi, negreșit, mereu
Strînși bucuroși la masă,
Subt coviltirele lui Dumnezeu.
Într-o zi piciorul va rămîne greu,
Mîna stîngace, ochiul sleit, limba scămoasă.

Jocul începe încet, ca un vînt.
Eu o să rîd și o să tac,
O să mă culc la pămînt.
O să stau fără cuvînt,
De pildă, lîngă copac.

E jocul Sfintelor Scripturi.
Așa s-a jucat și Domnul nostru Isus Hristos
Și alții, prinși de friguri și de călduri,
Care din cîteva sfinte tremurături
Au isprăvit jocul, frumos.

Voi să nu vă mîhniți tare
Cînd mă vor lua și duce departe
Și-mi vor face un fel de înmormîntare
În lutul afînat sau tare.
Așa e jocul, începe cu moarte.

Știind că și Lazăr a-nviat,
Voi să nu vă mîhniți, s-așteptați,
Ca și cum nu s-a întîmplat
Nimic prea nou și prea ciudat.
Acolo, voi gîndi la jocul nostru, printre frați.

Tata s-a îngrijit de voi,
V-a lăsat vite, hambare,
Pășune, bordeie și oi,
Pentru tot soiul de nevoi
Și pentru mîncare.

Toți vor învia, toți se vor întoarce
Într-o zi acasă, la copii,
La nevasta, care plînge și toarce,
La văcuțe, la mioarce,
Ca oamenii gospodari și vii.

Voi creșteți, dragii mei, sănătoși,
Voinici, zglobii, cu voie bună,
Cum am apucat din moși-strămoși.
Deocamdată, feții mei frumoși,
O să lipsească tata vreo lună.

Apoi, o să fie o întîrziere,
Și alta, și pe urmă altă.
Tata nu o să mai aibă putere
Să vie pe jos, în timpul cît se cere,
Din lumea ceealaltă.

Și, voi ați crescut mari,
V-ați căpătuit,
V-ați făcut cărturari,
Mama-mpletește ciorapi și pieptari,
Și tata nu a mai venit. . .

Puii mei, bobocii mei, copiii mei!
Așa este jocul.
Îl joci în doi, în trei,
Îl joci în cîte cîți vrei.
Arde-l-ar focul!

NU TE TEME

Nu te teme de cuvinte, cel cu degete-n urechi:
O să te prăvale noaptea și-au să amuțească solii,
Sfărîmat în lutul vremii, ca un vraf de oale vechi,
Adăpost nu vor mai cere de la tine nici sobolii.

Nu te teme de răsunet, cel ce te-mpresori cu cripte
Și te supără flăcăii fugărind în cucuruz,
Cînd prin trestii, lănci în tinda heleșteului înfipte,
Cîntă caldă doina bălții, misticului tău auz.

Lasă horele și trînta să-ți învie cimitirul,
Cela ce ridici beteala iederilor peste vis
Și, uitîndu-ți rădăcina, îți urmezi pe boltă firul,
Pentru că în vîrf o floare cît o stea i s-a închis.

Pleacă-te, îmbelșugată, tu, tulpină, peste țară,
Și cu rodul greu sărută șesul vetrei, de gunoi.
Scoate vîrfuri, de te bizui, și podoabe înafară:
Rodul va cădea și singur înlăuntru, înapoi.

INCERTITUDINE

Îmi atîrnă la fereastră
Iarba cerului, albastră,
Din care, pe mii de fire,
Curg luceferii-n neștire.

Sufletul, ca un burete,
Prinde lacrimile-ncete
Ale stelelor pe rînd
Sticlind alb și tremurînd.

Scama tristeților mele
Se-ncurcă noaptea cu ele,
Genele lui Dumnezeu
Cad în călimărul meu.

Deschid cartea: cartea geme.
Caut vremea: nu e vreme.
Aș cînta: nu cînt și sînt
Parc-aș fi și nu mai sînt.

Gîndul meu al cui gînd este?
În ce gînd, în ce poveste,
Îmi aduc aminte, poate,
Că făcui parte din toate?

Scriu aci, uituc, plecat,
Ascultînd glasul ciudat
Al mlaştinii şi livezii.
Şi semnez:

Tudor Arghezi

EPIGRAF

Stihuri, zburaţi acum din mîna mea
Şi schiopătaţi în aerul cu floare,
Ca pasările mici de catifea
Ce-ncep în mai să-nveţe şi să zboare.

Stihuri, acum, porniţi, vă scuturaţi,
Ca frunzele-aurite, pentru moarte.
Pustnicii tineri, trişti şi delicaţi,
Păstra-vă-vor într-un sicriu de carte.

Stihuri de suflet, dintre spini culese,
Îndurerate-n spic şi-n rădăcini,
Pătrundeţi, înţelese şi neînţelese,
În suflete de prieteni şi străini.

Şi semănaţi, ca noaptea ce vă naşte,
Sfiială şi-ndoieli unde-ţi cădea,
Că Cel-ce-ştie, însă nu cunoaşte,
Varsă-ntuneric alb cu mîna mea.

FLORI DE MUCIGAI

FLORI DE MUCIGAI

Le-am scris cu unghia pe tencuială
Pe un pärete de firidă goală,
Pe întuneric, în singurătate,
Cu puterile neajutate
Nici de taurul, nici de leul, nici de vultùrul
Care au lucrat împrejurul
Lui Luca, lui Marcu şi lui Ioan.
Sînt stihuri fără an,
Stihuri de groapă,
De sete de apă
Şi de foame de scrum,
Stihurile de-acum.
Cînd mi s-a tocit unghia îngerească
Am lăsat-o să crească
Şi nu a mai crescut —
Sau nu o mai am cunoscut.

Era întuneric. Ploaia bătea departe, afară.
Şi mă durea mîna ca o ghiară
Neputincioasă să se strîngă.
Şi m-am silit să scriu cu unghiile de la mîna stîngă.

PUI DE GĂI...

În ceața groasă
Carul se-ntorcea acasă.
Întuneric beznă.
Nu se vedea pînă la gleznă.
Caii mergeau din obicei,
Unde, nu știau nici ei.
Hamurile nu mai știau ce mînă,
Iepile sau muntele de țărînă.
Nu se mai vedea la nimic luminile,
Dar treaba era gata.
Omul și fata
Vînduseră toate găinile.

Doamne! parc-au dat cu oiștea în niște zid.
Iepile s-au împleticit.
Cinci oameni de cositor, cu un cuțit
Măruntaiele și buzunarul omului le-au scotocit.
Și, nevăzută, fata s-a strecurat în pîcla stătătoare
Și a orbăcăit, tîrîș ca o lipitoare,
Pe dihania nopții, vreme lungă,
Pînă ce i-a fost sorocit, undeva să ajungă.

— « Oameni buni! » În strungăreața ușii
Mîna fetei se lovi de mîna mătușii.

Mătușa, cine-o fi fost, o băgă în odaie,
Și fata povesti, la vatră, într-un crîmpei de văpaie,
Că veneau de la tîrg, că le-au ieșit în drum hoții
Și că ea scăpase pe dindărătul roții.
— « Fetico, stăi colea cu Dumnezeu, și
Lîngă fata mea te-i hodini. »
Avea și mătușa o fată
Despieptănată,
Și cîteștrele femeile s-au suit în pat
Și s-au culcat:
Întîi, cele două fete,
Fata babii la părete.
Și baba desfăcu un cojoc
Și cuprinse fata noastră la mijloc.

Într-un timp, baba
Întinse laba.

Fata ei sforăia. Bun!
Și părea că și fata străină doarme tun.

Într-alt timp, se auzi un ciocănit.
Cinci oameni de plumb au venit
Și au șoptit
Că se întorc mofluzi la han.
Că omul ce-l beliseră pe drum n-avea la el
un ban.

— « Mai tacă-ți gura și uită-te-ncoa:
E fata lui și banii îs la ea »,
Răspunse baba, arătîndu-i patu:
— « Ai să te duci și tu, fetică, după tat'tu! »
Și baba se linse pe buze,
Cu pofta de sînge a unei mîțe lehuze.

Aţi înţeles cu toţii
Că baba era gazda şi ceilalţi erau hoţii.

Toţi chitiră să bage fata-n beci
Şi să-i facă de ducă, aşa, ca la berbeci,
Şi să o puie pe jar.
Dar nu era bine să miroasă-n toiul nopţii a grătar.
Mai bine, bucată cu bucată,
Să fie aruncată.

Dar, vorba lui Terchea-Berchea,
Fata trăsese cu urechea.
Se strecură pe lîngă fata mătuşii,
Ce dormea ca duşii
De pe lume, şi-i luă locul încet.

Atunci, pe-ntuneric, berechet,
Braţele, mîinile, degetele, hoţii, baba
Înăbuşiră fata lor, o tîrîră-n beci, degeaba,
Pe cînd fata noastră fugi, pe ceaţă,
Pînă se făcu dimineaţă.

Baba miorlăie acum după fată-n închisoare,
Şi hoaţele de la femei o scuipă şi o tîrnuie.
Tîlharii taie-n ocnă sare,
Şi capul lor cîrciumarul Cîrnu e.

CINA

În frig şi noroi
Trec hoţii-n convoi, cîte doi,
Cu lanţuri tîrîş de picioare,
Muncindu-se parcă-n mocirli de sudoare.
Fiertura e gata.
E seară. E ploaie.
O lingură grea, cît lopata,
Dă ciorba din două hîrdaie.

Cîţiva au ucis,
Cîţiva ispăşesc ori un furt, ori un vis.
Totuna-i ce faci:
Sau culci pe bogaţi, sau scoli pe săraci.
Livizi ca strigoii şi şui,
Strîmbaţi de la umeri, din şold şi picior,
În blidul fierbinte, cu aburi gălbui,
Îşi duc parcă sîngele lor.

STRECHE

Nu știu ce-mi vine:
Aș mînca din fitecine
Și mi-aș pune mintea și cu tine,
Ca un porc.
Mă arde, mă frămînt, mă întorc.

Mi s-a făcut.
Gem și zbier ca un mut.
Mi-a lovit strechea
Și coapsa și gura și urechea.

Îmi caut leacul
Și la Dumnezeu și la Dracul,
Degeaba.
Văzduhul mă ustură ca leușteanul și ceapa.

Am un piron în țîță
Și-un vătrai în vintre mă ațîță.

Vreau să beau sînge și să rup
Ca un șarpe, ca un lup.

Cînd se vîră-n ușă cheia
Parcă scrîșnește femeia
Pătrunsă, despletită
Și neistovită.

Acum, la lună,
Stau perechile-mpreună.
Doamne! mîna se pune,
Trupul se-ncovoaie, se lipește, se supune,
Oftatul șovăie, înecul vine,
Și se zguduie mădularele, pline
Ca niște struguri, cu chin,
Ciorchin în ciorchin
Și boabe pe boabe.

La ușă, drugii zac în scoabe.
Paznicul numără și spune.
Nu se face nici o minune.

Pătru Marin, flăcău
De pe subt Ceahlău,
Mai are
Zece ani de închisoare.

GALERE

Zgomotul de lanțuri multe
A trecut prin curte,
A ieșit lung pe porți
Printre vii și morți,
Tîrîș, grăpiș,
Prin păinjiniș,
Ca o fiară bolnavă de rugină.

În potcovăria cu clăbuci de lumină
Lăcătușii le-au bătut călare
O verigă-ntre picioare
Și la glezna mînii,
Ca să poată hodini stăpînii,
Cît, munciți pe caldarîm,
Hoții trec dintr-un tărîm într-alt tărîm.

O șchiopătare de vultùri căzuți din stele
Prin oțățitul întuneric tare;
O răstignire fără cruci și fără schele.
O Golgotă șeasă, fără altare.

Pasul strîns lîngă pas
Merge-mpiedecat, ca un compas.
Și palmele, unite cu ciocanul, cătușa și pila,
Parcă se roagă, cu de-a sila.

LA POPICE

O palmă grea i s-a lipit pe gură.
În creștet pumnul puse-o lovitură.
Bocancul îi ajunse pînă-n mațe.
O clipă, văzu numai stele și ațe —
Și șovăi pe un călcîi.
« A! vrei să birui și ai dat întîi! »

Se-nțepeni din umeri, din bărbie,
Spinarea piatră și-o făcu. Ce-o fi să fie!
Sumese mîneca și scoase
Două brațe cu pulpele groase,
Scrise cu slove și horbote albastre.
Dîrdîia podina subt mesele noastre.
Ceasul se făcu înfricoșat.

Lungindu-se scurtul, cel lung s-a cocoșat
Și furnicau toți ochii, fierbinți.
Încă un pumn! Dar fu primit în dinți,
În ascuțișul colților cîinești,
Și zdrelit ca de dălți, la degeti.

Dacă-ncepe ghiontul să te doară,
Lungule, ne faci de ocară.
O săritură înapoi:
Venea scurtul, vîlvoi,

Ca un arici, hotărît să înfrunte
Vijelia namilei din munte.

Scurtul l-a și mușcat
De musteață
Și a scuipat
Sînge din ea, cu mătreață.

— « Puneți mîna, mă! Veniți încoace! »
— « Lasă, bă! că bine-i face! »
Scurtul îi sfîșiase buza celui lung.

Acu-i acu! Se mai ajung,
Se mai lovesc, se-mpung:

Lungul se prăvale. Îl izbi și-n beregată
O margine de gheată.

Se scoală-mpleticit
Și pune mîna pe cuțit.

La o parte, faceți-le loc!

Dar lungul nu are noroc,
Căci scurtul, jerpelit și rămas în cămașe,
Îl rupe de boașe.

Și toată pricina
Fusese Gherghina.

ION ION

În beciul cu morții, Ion e frumos.
Întins gol pe piatră, c-un fraged surîs.
Trei nopți șobolanii l-au ros
Și gura-i băloasă-i ca de sacîs.

Cînd cioclul ridică-n spinare,
Ion parc-ar fi de pămînt.
De-l pui poate sta în picioare.
Dar brațul e moale și frînt.

În ochii-i deschiși, o lumină,
A satului unde-i născut,
A cîmpului unde iezii-a păscut,
A încremenit acolo străină.

Departe de vatră și prins de boieri,
Departe de jalea mămuchii,
Pe trupu-i cu pete și peri,
În cîrduri sînt morți și păduchii.

TINCA

Coşul ei cu soare,
Proptit în şold, pe cingătoare,
Ducea snopi de ochi galbeni, cu gene de lapte,
Şi garoafe de noapte.
În sînul ei ca mura
Îşi pironeau căutătura
Domnii zvelţi din jurul mesii.
— « Cine mai ia florile miresii? »

Fă, Tinco, fă! papucii de mătase,
Mărgelele, cerceii nu ţi i-a dat Năstase —
Şi-n fiecare deşti cîte-un inel
Nu ţi l-a strîns cu mîinile lui, el.

Cine ţi-a frămîntat carnea de abanos
Şi ţi-a băut oftatul mincinos?
Cui i-ai dat, fă, să ţi-o cunoască
Făptura ta împărătească?

Cine ţi-a dezlegat părul cu miros de tutun?
Cine ţi-a scos cămaşa, ciorapul?
Cine ţi-a îngropat capul
Nebun,
În braţele lui noduroase, păroase,
Şi te-a-nfrigurat fierbinte pînă-n oase?

Tu n-ai voit să spui
Nimănui
Unde înnoptai,
Curvă dulce, cu mărgăritărel de mai!

Vezi, Năstase osînditul
Nu te-a pătruns decît o dată;
Şi atuncea toată,
Cu tot cuţitul.

SERENADĂ

De cu noaptea, cîte toate:
Clopotul toacă şi bate,
Broaştele, nu ştii de unde,
Calcă-n clapele afunde.
Se clătesc în beregată
Cu faianţă sfărîmată
Şi înghit la ceasu-ntîi
Cioburile ei scîrţîi.
Ciorile din pomi se muşcă.
Steaua cade, foc de puşcă,
Fierăstraie şi rindele
Rod în ciurciuvele.
Pe la trei,
Vin păduchii mititei;
Pe la cinci,
Ploşniţele cu opinci.
Şobolanul te miroase
Pe la şase.
Gîlcile dacă ţi-au copt,
Doctorul vine la opt.
Bezna rece, zidul rece,
Mai muriră paisprezece.

LACHE

Ţăpos ca un cui
Licăre ca sabia,
Forfota ca vrabia,
Să-şi păstreze taina lui.

Dintr-un ban face doi,
Cum vrei, galbeni şi lei,
Descîntînd cu şoapte moi;
Şi dintr-unul face şi trei.

Are un ciocan mut:
Bate şi nu se aude.
Nicovala lui e ca de lut,
Şi toate uneltele lui sînt crude.

Din metal face cocă, aluat,
Borşuri, scrum şi rîntaş.
Le scade după ce le-a adunat,
Le face cogeamite caş,

Le împănează cu safire,
Scurge, tescuieşte şi frige —
Şi scoate pentru chimire
Icre de aur, în linguri şi pe cîrlige.

Şi, a mai zis şi o rugăciune
Pe care-o ştia numai el.
Dintr-un tăciune
A scos o beteală şi un inel.

Din copaie
A tras cu mîna, de-a dreptul,
O vălvătaie
Care i-a luminat faţa şi pieptul.

Pentru multele lui minuni,
Lache stă închis de opt ani şi patru luni.

UCIGĂ-L-TOACA

Iuţindu-şi caii către sat
Un ţăran venea întîrziat.
Vînduse, pesemne,
Nişte lemne.
Tam-nisam, din goană,
Se ivi o cucoană.
Cucoană cu pălărie,
Pe-nnoptate, pe cîmpie,
Ce putea să fie?
Arătare, stafie.
Ea şchiopăta, se poticnea stîngace,
Ca o răgace.
Avea pantofi şi fuste veştejite
Şi parc-ar fi avut şi copite.
Parcă avea un beteşug.
Parcă ieşise-atunci dintr-un coşciug
Şi, mai abitir,
Venea din cimitir,
Ca o momîie.
I se strîmbase ceva
Şi parcă putea
A tămîie.
Săteanul dete bici.
— « Ce cauţi noaptea, cernită, pe-aici? »
Cu mînuşi, cu zorzoane, ca la gară,
Izmenitura nu se potrivea cu drumul de ţară.
— « Vine noaptea! Ia-mă, nene. Fă-ţi pomană. »
Ţăranul se cruci şi zise: — « Suie, Satană! »

Cucoana şi săteanul încruntat
Cîrmeau pe drumul întortochiat.
Ea întrebă: — « Ai parale? »
El răspunse: — « Da' ce-ţi pasă dumitale? »
— « Păi, să mi-i dai » — şi-i puse mîna-n gît.
Stafie, prost te-ai hotărît!
Pe subt ipingea,
Ţăranul se cam pregătea.
Cît ai clipi, cuţitul s-a şi-nfipt.
Vezi că te-ai fript?

Şi, căruţa trase, măre Ilie,
De-a dreptul la Primărie.
Ce să vezi? Putoarea cu brăţară
Era muiere doar pe dinafară;
Că pe subt poale
Avea, ca omul, de toate şi două pistoale.

FĂTĂLĂUL

Cu vreo cîteva tuleie,
Mă, tu semeni a femeie.
La sprinceană
Fetişcană,
Subsuoară
De fecioară.
Ai picioare
Domnişoare,
Coapsa lată
Adîncată,
Ca-n zuvelci;
Urechile, ca doi melci;
Doi zulufi cu doi cîrcei;
Două boabe de cercei
Dezlipite, de muiere.
Şi — al dracului! — a miere
Şi a tiparoase
Hoitul tău miroase.
Ţi-este mîna
Ca smîntîna,
Degetele ţi-s —
Parcă ţi le-a scris —
Gemene,
Să semene;
Degetele: ca viermuşii,
Pielea: pielea corcoduşii.

Solz de sticlă-n unghie.
Ochiul tău înjunghie,
Gura ta subt firişoare-i
Pafta cu mărgăritare.

Buzei tale apă dă
Fîntîna şi leapădă.
Fata, de cum te-o vedea,
Ca din vînt rămîne grea,
Căci pleoapa de ţi-o ridici
O ciupeşti cu trei furnici.

O fi fost mă-ta vioară,
Trestie sau căprioară
Şi-o fi prins în pîntec plod
De strigoi de voevod?
Că din oamenii de rînd
Nu te-ai zămislit nicicînd.
Doar anapoda şi spîrc,
Cine ştie din ce smîrc,
Morfolit de o copită
De făptură negrăită
Cu coarne de gheaţă,
Cu coama de ceaţă,
Cu uger de omăt —
Iese aşa fel de făt.

Din atîta-mpărechiere şi împreunare,
Tu ai ieşit tîlhar de drumul mare.
Na! ţine o ţigare.

CANDORI

E de lege creştină.
Se închină.
E smerit, bate metanii,
Dă acatiste, face sfeştanii,
Liturghii şi sărindare.
Plînge la icoana mare.
Ştie tipicul pe de rost,
Zilele de harţi şi post,
Aghiazmatarul,
Penticostarul.
Ia parte în ison,
La Kyrie eleison.
Ar putea să fie stareţ
Nepismătareţ
Şi arhimandrit
Neprihănit.
E numai credincios
Al Domnului Nostru Isus Hristos.

Tîlcuie Sfintele Scripturi
Cu şoapte şi tremurături
Şi-i nevinovat ca un trandafir
În odăjdii de serasir. . .

Are patru spargeri, în dosare.
Nouă furturi de buzunare.
Şi un păcat neiertat:
Un asasinat.

DIMINEAŢA

Aduceţi cerneala:
Se face acum socoteala.

Az-noapte, cu luna şi plopii,
Opt bòlnavi au dat ortul popii.
De foamea şi chinul răbdării
Lipită li-i burta de şira spinării,
Şi-n fundu-i, distrat şi ridicul,
Ocheşte sinistru buricul.

Cu toţii-s în pieile goale,
Au bube cleioase pe şale,
Noroaie de sînge pe piept şi picioare.
A morţii atroce şi grea impudoare
Dezvăluie cinic ce vor,
În viaţă, organele lor.

În colţ, un condei
Înseamnă cadavrul şi-al unei femei.
Bălaie, subţire ea-şi ţine deschis
Pe lespede trupul, defunct paradis,
Pe cînd îşi arată gîndul hîd
Paznicii vii, care rîd.

SICI, BEI

Sfîrrr! Francul azvîrlit de bobîrnac în sus,
Lucind, pînă la cruci s-a dus —
Şi îl aşteaptă hoţii, roată,
Să cadă-ntors pe partea lui jucată.

— « Nu se prinde! — strigă cei cu bei —
Te-am văzutără cîteştrei
Cum l-ai pornit! » — « Măi! »
— « Să-i saie ochii? » — « Să-i! »

— « Se prinde! — hotărîră cei cu sici —
Dar, haide! înc-o dată, dacă zici.
Îns-acu pe cinci lei, nu pe băncuţă...
Vrei, Piele-lungă? » — « Bine, Puţă! »

A doua oară, nu ş'cum mă-sa a căzut;
Că ceata s-a făcut, s-a desfăcut,
S-a învîrtit, s-a rupt, s-a prins,
De s-a-nnodat din şase inşi un singur ins.

Duţă scuipă sînge. Irimie
Zace, cu o găoază-n cap şi în tichie.
Şi căutînd zadarnic să-l scoale
Îl jăluie ca pe psaltichie:
— « Vezi, dacă joci, mă! fără parale?... »

CÎNTEC MUT

La patul vecinului meu
A venit az-noapte Dumnezeu.
Cu toiag, cu îngeri şi sfinţi.
Erau aşa de fierbinţi,
Că se făcuse în spital
Cald ca subt un şal.

Ei au cîntat din buciume şi strune,
Cîte o rugăciune,
Şi au binecuvîntat
Lîngă doftorii şi lîngă pat.

Doi îngeri au adus o carte
Cu copcile sparte,
Doi o icoană,
Doi o cîrjă, doi o coroană.
Diaconii-n stihare
Veneau de sus, din depărtare,
Cădind pe cîlcîie
Cu fum de smirnă şi tămîie.

Lumînări de ceară
Se încrucişară.
Scara din Cereasca-mpărăţie
Scobora în infirmerie,

Pe trepte de cleştar,
Peste patul lui de tîlhar.
Cei de faţă vorbeau pe deşte
Cu el, şi bisericeşte.
În tindă,
Creşteau plopi de oglindă
Şi o lună cît o cobză de argint.
L-am auzit şoptind.
Şi toată noaptea a vorbit cu ei
Şi cu icoana Dumneaei
A de-a pururea Fecioare,
De Dumnezeu Născătoare.

— « Lăsaţi-l: nu poate să v-asculte.
Nu vedeţi? Azi are vizite multe,
Domnule grefier. »
Zăbrelele s-au îndopat cu faguri de cer
Şi atîrnau candele de stele
Printre ele.
Ferestrele închise
S-au acoperit cu ripide şi antimise,
Şi odaia cu mucegai
A mirosit toată noaptea a rai.

L-am găsit
Zgîrcit.
El stă acum în pat.
Unde-i sufletul lui? Nu ştiu. A plecat.

MORŢII

Ies morţii. . .
Subt bolta cu clopot a porţii,
Sînt zece la număr
Şi, umăr de umăr,
Se duc, cîte doi, în coşciuge,
Fără mumă, fără popă, fără cruce.
Se duc împreună
Pe-ngheţ şi pe lună.

Din condică zece s-au şters,
Vărsaţi în univers,
Cu braţele puse domol
Pe pîntecul gol.

Flămînzi, ei nu ştiu de foame
Şi, ţepeni, uitat-au de ger.
Răni vinete, semne infame,
Vor fi vindecate la cer.

Portarul în drum i-a oprit
Şi-i numără-n boltă cu băţul.
Mort pare şi calu-nlemnit
Şi omul ce mînuie hăţul.

Drum bun! către groapa comună.
Ţărîna vă fie mai bună
Ca domnii ce v-au osîndit,
Ca preoţii ce nu v-au citit.

Şi băgaţi
De seamă, să nu vă-ncurcaţi.
Căci mîine seară, poate chiar diseară,
Pe la aprinsul stelelor de ceară,
Mai treceţi o dată
La judecată.

ŞATRA

El a venit în rîul lui de care,
Şi armăsari, din zarea mare.
Şoimii pustiei însoţeau, de sus.
Vînturile daruri i-au adus,
Mugete, cîntece,
Cu cimpoaie-n pîntece.
A cobze multe stepa sunase.
Ca nişte bivoliţe grase,
Negri, norii urmăreau convoiul,
Întinzîndu-şi pe stele noroiul.
Ploaia bătea-n coviltire cu bice,
Cu pietre şi alice.
Catapulta furtunii
Bătea cetatea cerului şi-a lunii.
Aşa era uneori,
Zarea cu lanţuri, pămîntul cu vîltori,
Şi ţipete
De scripete.

Şi un şuier ca de nuia
Tăia zbierătul şi vuia.
Tutunul se făcea
În lulea
Amar
Şi scăpărai greu din amnar.

Copiii goi se strîngeau în care
Cu maimuțele între picioare,
Şi papagalii ascultau din adăpost
Cît era timpul de prost.
Cimpanzeul tremura în paie
Clăfătind o păstaie.

Regele Burtea
Mătură, stă, şi iar mătură curtea.

CONVOIUL

Pustiile goale
I-au ținut cinci ani în poale.
Şi s-au luat apoi, după ei,
Munții grei,
Cîrduri, gloate, popoare
De piscuri, s-au mişcat din spinări, şi-n picioare,
Ca nişte uriaşi de piatră,
Au ascultat cîinii cum latră.
Cămilele şi elefanții de granit
Alți cinci ani au venit
În neştire,
După coviltire,
După zlătari,
Ca nişte namile molîi.
Iar la zintîi
De april sau de mai
Au auzit cîntec de țambal şi nai
Şi s-au întors.

Pe cer scînteiau stele de mei şi orz.

GENERAŢII

Împărăţia-i strînsă în patruzeci de care,
Ca patruzeci de hambare.
Bunici şi strănepoţi
Fac şcoală printre roţi.
Tîrîşul pe burtă,
Încălecarea scurtă,
Urcuşul, alunecuşul
Ca pluşul,
Paşii-nceţi
Ca nişte peceţi,
Copita mută,
Urma păscută,
Lacătul rupt în gură
Ca o prescură. . .
Abecedarul
Începe cu zarul.
Şi toţi,
Şi caii — sînt hoţi.

MUNCA

Orice supus al regelui lor
E cu ceva sălaşului dator,
Şi toate meşteşugurile-s bune
Agonisita zilei să adune.
Vracii vindecă de scrinteală,
Şi babele de orice altă boală.
Bubele-dulci şi deochiul
Se tămăduiesc cu ghiocul;
Abuba, gingia şi gălbinarea
Trec repede ca ţigarea.
Doi dumicaţi de jar
În apa unui pahar.
Cu tăciuni
Se face şi de-aplecăciuni.
Relele coapte
Pier într-o noapte.
Răscăcărătura,
Umflătura, surpătura,
Deşelarea,
Noada, spinarea,
Ceafa, nasul
Trec cu trasul.
O alifie
La sfrinţie,
O băutură
La căldură,
La frig
Ţipirig.

Ochiul cu puroi
E spurcat cu usturoi.
Cînd atîrnă
Dai cu scîrnă.
Răul crud
Îl bei cu ud.
La rînză
Oblojeală cu pînză.
Frica
Se bea cu apă de nimica.
Meşteşugul
Vine cu beteşugul.
Cum ţi-e răul,
Cîrmîzul, spînzul, scăpăul,
Sînge de nouă fraţi, coconari,
Migdale amari,
Aşa îţi este şi leacul:
Ducă-se de-a berbeleacul.

Te loveşte pacostea:
Ea-ţi desface dragostea.
Un birlic, întors, de carte,
Te fereşte şi de moarte.
Şi cînd vrei
Sufletul să i-l iei
Cuiva
De undeva,
Şi să-l dai la Dracul,
Întinzi tot zodiacul.

Asta te ţine scump, vezi bine!
Un smaragd şi două rubine.

SFÎNTUL

Prin iarmaroc
Trec moaştele-n roabă,
Ale lui Hialmar, duse de-o babă.
De douăzeci de ani întregi
E cel mai mare slut dintre betegi.
Tălpile-i sînt întoarse la gură,
Genunchii-s rupţi din închietură;
Fluierile sucite şi bătute
S-au împietrit pe tăcute.
Ca nişte àripi, umerii-i s-au frînt,
Şi ochii lui caută a sfînt.
A rămas mic cît un pui
Chinuit în toate zgîrciturile lui.
Fiindcă se născuse surd şi mut
Trebuia ceva din el făcut.

Auzi-l, trece. Gîtlejurile sale
Tărăgănează geamătul agale.
În glasul lui de mut
Bombăne Cuvîntul dintru început
Ce se purta chiorîş pe ape.

O muscă-i suge lacrima din pleoape.

RADA

Cu o floare-n dinți
Rada-i un măceș cu ghimpi fierbinți.
Joacă-n tină
Cu soarele-n păr, ca o albină.
Se-apleacă, se scoală, sare,
Cu sălbile zornăitoare,
Ca niște zăbale spumate.
Se încovoaie pe jumătate,
Oprește șoldu-n loc, zvîrle piciorul
Spre pîlcul, în cer, unde Săgetătorul
Aține noaptea drumul vultùrilor de-argint.

Și-a dezvelit sărind
Bujorul negru și fetia.
Parcă s-a deschis și s-a închis cutia
Unui giuvaier, de sînge.
Ai pune gura și-ai strînge.

Statuia ei de chihlimbar,
Ai răstigni-o, ca un potcovar
Mînza, la pămînt,
Nechezînd.

Spune-i să nu mai facă
Sălcii, nuferi și ape cînd joacă,
Și stoluri și grădini și catapetezme.
Sînt bolnav de mirezme.
Sînt bolnav de cîntece, mamă.
Adu-o, să joace culcată și să geamă!

NOSTALGII

Regele și oamenii lui cu chică și barbă
N-au mai văzut firicel de iarbă.
Cizmele crețe-n carîmbi
S-au dus pe bani strîmbi,
Bumbii de-argint au trecut prin lulele,
Și ceata semeață e tunsă la piele.
Din majolica ochilor a rămas
O știrbitură, și din rege — un fel de glas.
Și femeile și bărbații și copiii
Au luat drumurile pușcăriei.
Și din sălaș a pornit într-o dimineață
Un urs cu belciug, o maimuță paiață,
Cu două tipsii și spadă de tinichea,
Un cîine cu giubea,
Duși de-o băietană
Bălană. . .

CEASUL DE-APOI

În cer,
Bate ora de bronz și de fier.
Într-o stea
Bătu ora de catifea.
Ora de pîslă bate
În turla din cetate.
În ora de lînă
Se-aude vremea bătrînă
Și se sfîșie
Ora de hîrtie.
Lîngă domnescul epitaf
Bate glasul orei de praf.

Azi-noapte, soră,
N-a mai bătut nici o oră.

O NOAPTE

Întreaga noapte au cîntat din sute
De fluiere, cimpoaie şi viori
Şi din uneltele necunoscute
Vîntul şi ploaia pe învelitori.

Vulturii, corbii au venit cu toţii
Şi rîd în coruri grave de metal,
Văzînd cum mor în noaptea lungă hoţii
Subt lacătele mari de la spital.

S-au înnodat ca viermii şi limbricii
Pe coridoare, adunaţi la zbeg,
Toţi sluţii beznei, cocoşaţii şi piticii
Cu haitele pămîntului întreg.

Dar sentinela temniţei pe viaţă
A-ncremenit pe puşca ei de ghiaţă.

ALELUIA!

ALELUIA!

În seara ceea piatra își luase-nfățișarea.
Ciocanul odihnește și poate-ncepe iarăș,
Căci alte lespezi albe rîvnesc în munți chemarea,
Ca din pietrar să-și facă pe ani întregi tovarăș.
El odihnește, și el, pe locul unde stete,
Cu fața la statuie, cu-o lespede subt cap,
Uimindu-se că-n cerul, plecat ca un părete,
Stejarii mari ca norii și plopii mai încap.
Statuia își arată puternica-i croială
Și-n seara risipită e ca un fum oprit,
Pe care frămîntîndu-l cu sete și-ndoială
L-a împietrit pietrarul, de-a pururi, și cioplit.
Pietrarul se mîhnește, întîrzie și-așteaptă.
El își privește iarăși statuia cu-ntristare.
Îi pare prea deschisă pe coapsă mîna dreaptă,
Și degetul îi pare prea lung pe cingătoare.
Genunchii par molateci și șoldul pare scurt.
Nu-i fragedă prin văluri cum este carnea vie
Înfrigurat zvîcnită de-o patimă cu furt.
Femeia-și simte viața, puterea ei și-o știe:
Statuia i se pare-nghețată-n trup străin.
De cea dintîi nevastă ce-ar trece la fîntînă
Cu strugurii-i de lapte, umflați ca-ntr-un ciorchin,
S-ar rușina statuia, ca sluga de stăpînă.
Trudim o viață, Doamne, ca să ajungem firea,
Și ea dintr-o povară și-un chin își face joc
De frumuseți gingașe, smerindu-ne gîndirea.

Dă àripă furnicii și coarne dă la taur.
Ce-i muncă și osîndă la ea e-nchipuire.
Din basm în basm și-aruncă funinginea de aur
Și-același grai dă moarte și dă și nemurire.

Biruitor de-o parte și biruit de alta,
Pe temelia morții el și-a-nălțat zidirea,
Căci și-a făcut în noapte o gaură cu dalta,
Și-a îngropat în marmuri și ura și iubirea.
Statuia se străvede mai vie, mai fierbinte
Și poartă-ntr-însa jertfa de sineși răbdătoare
A tinereții caste, strivită-n sîn de minte,
Schimbînd în hotărîre lăuntrica dogoare.

Totuși, spori-ndoiala și, ostenind pietrarul,
Adoarme, pe cînd luna-și urca prin brazi pătrarul.
Doar stelele din cuiburi pogoară firul drept,
Vărsînd statuii miruri pe cap cu degetarul
Și sărutîndu-i mîna pietrarului pe piept.
Căci a simțit lumina și-n stei aceeași mînă
Ca-n fundurile lumii, ce-a fost și-a zămislit,
Rămasă de a pururi, de-atunci încoa stăpînă
Pe negura înfrîntă în timpul biruit.

A doua zi, pietrarul scruta statuia-n soare.

Era pe la amiază, rășinile pe brazi
Curgeau, topite de dogoare,
O spune și pietrarul, căci mai trăiește și-azi.
Un vultur se aprinse-n văzduh ca o făclie
Și trase-n bolți beteală de flacări învîrtită,
Pierzîndu-se cenușe în zarea arămie.

Așa mi-a fost arșița povestită,
Că umbra dintre cedri ardea ca o văpaie
Spuzind răcoarea-n munte și-n văi ca un cuptor.
Se mai vedea cărarea din cîteva pîraie
Ce gîdîlau al'dată cireșii-n drumul lor.

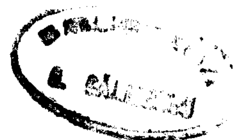
Necunoscînd că jertfa i-a fost în cer primită,
Își socotește truda, mîhnit, neizbutită.
Că n-a putut să facă decît un hoit, e-n stare
Să-i dea statuii moarte obșteasca dezlegare. . .
Cum se desface, noaptea, țărîna de scînteie,
Urzeala și a pietrei în praf să se descheie.

Se scoală. Ia ciocanul și, locul hotărîndu-l,
Se duce să doboare cum îl trimite gîndul.
Dar descleștîndu-și talpa din lespede, statuia
Fugi spre piscuri goală și vie. Aleluia!

CUPRINS

FLORI DE MUCIGAI

ALELUIA!

Redactor responsabil: Pienescu Gheorghe
Tehnoredactor: Marcus Ida

Dat la cules 29.01.1962. Bun de tipar 12.10.62. Apărut 1962. Tiraj 12.195 ex. 1/1 legate. Hîrtie specială cu filigran de 90 g/m². Format 800×920/32. Coli ed. 6,33. Coli tipar 7,88. Planşe Cromograf 1+tipo 1 A. nr. 890/1962. C. Z. pentru bibliotecile mari 8R. C. Z. pentru bibliotecile mici 8R — 1.

Hîrtia executată la fabrica „Steaua Roşie"—Bacău.
Întreprinderea Poligrafică nr 4, Calea Şerban Vodă 133, Bucureşti — R.P.R.